

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№9 (72), ВЕРЕСЕНЬ 2010 РОКУ

ЦІНА ПРОЩЕННЯ

Мабуть, кожен з нас молитву «Отче наш» знає з дитинства. Люди механічно повторюють слова, які залишив колись для нас Ісус Христос. Кажуть, мовляв, що вже саме повторення цієї молитви допомагає. До певної міри, може, і так. Але звернімо увагу, що в цій молитві є речення, яке звучить, як якась умова чи, точніше, – заява, а то й виклик.

Молячись, ми звично промовляємо: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Іншими словами, ми кажемо: «Господи, прощай мені мої провини точнісінько так, як я прощаю тим, хто мене скривдив». Деякі люди зізнавалися, що роками повторювали ці слова, не звертаючи уваги на зміст сказаного. Звісно, ви здогадалися, що ми ведемо розмову про прощення.

З цього приводу виникають різні запитання. Найперше стосується категорії людей, яким треба прощати. Набагато легше простити особам, від яких ми, певною мірою, залежимо – у доброму розумінні цього слова. Тим, хто нас підтримує, хто на нашому боці.

Легко простити маленьким діткам, особливо своїм. Важче відпустити прогріхи своєму близькому оточенню в особі чоловіка чи дружини. Кажуть, одне похилого віку подружжя потрапило до Книги рекордів Гіннеса через те, що 25 років не розмовляли один з одним через образ.

Трапляється, люди роблять страшно заяву: «Я тобі не пробачу ніколи...» Але чекайте! Заява, яку я декларую в молитві «Отче наш», просячи: «Господи,

Віктор Вознюк
Завідуючий відділом освіти Церкви ХВЄУ

Розповідають цікаву історію про Олександра Македонського. У самому зеніті слави в цього чоловіка виникла проблема, яка весь час псувала йому настрої. Це стосувалося одного підступного, але досвідченого пірата, котрий завдавав немалих збитків для флоту Македонського. Олександр визначив високу винагороду за голову пірата.

Одного разу до Македонського підійшов чоловік і запитав, чи в силі залишається умова про винагороду за голову пірата. Македонський кивнув на знак згоди. Чоловік продовжив: «Чи можу я отримати гроші?».

Олександр здивувався, проте відповів: «Так, ти можеш отримати винагороду, але спершу тобі потрібно дістати голову зловісного пірата». Чоловік наполягав: «Але голова зі мною». Македонський посміхнувся, вважаючи, що це розіграш: «У тебе немає ніякої торби, і руки твої порожні, а ти стверджуєш, що голова пірата з тобою». Чолов'яга вигукнув: «Вона на моїх плечах!».

Олександр довго мовчав, а потім запитав: «То ти – той чоловік, которого я шукаю, щоб жорстоко покарати?» – «Саме так». – «На що ти сподіваєшся?». Відповідь чоловіка сильно зворушила великого завойовника. «Сильний – не той, хто вміє завойовувати інші країни, але той, хто вміє багато прощати».

Ці слова вразили Олександра. Згодом він призначив колишнього пірата адміралом свого флоту. Історія оповідає,

прости мої провини точнісінько так, як я готовий простити своїм опонентам», залишається в силі.

Відразу після того, як Ісус Христос навчав молитви «Отче наш», Він сказав: «Бо коли будете людям прощати провини їхні, то й Отець ваш Небесний буде прощати вам. Коли ж не будете прощати людям провини їхні, то й Отець ваш Небесний не простить провин ваших».

Яка головна причина того, що люди не хочуть прощати? Завищена самооцінка. Мовляв, прощення – це велике приниження. Один чоловік не хотів пробачити своїй дружині, мотивуючи це тим, що коли він це зробить, то вона йому «на голову сяде». Ось так доступно, по-українськи.

Що ж насправді криється за такою мотивацією? Однозначно, гордість. Більш ще називає це пихою, завеликою думкою про себе, самолюбством. Тому що прощення ніколи не було приниженням.

що цей адмірал не програв жодного бою і був відданий Македонському, як ніхто інший.

У стародавніх греків було свято, яке мало назву «амністо» (від цієї назви походить слово «амністія»). Свято розпочиналося з поховання всіх взаємних ворожнеч, сварок, сімейних скандалів, непорозумін з сусідами, різних образ. Усе забувалося. Наставало прощення. Шкода, що таке свято було тільки раз у році. І ще гірше, коли такого свята немає взагалі. Коли сім'ї, родини, сусіди живуть один з одним у стані непримирення і ворожнечі.

Розглянемо ще одне важливе питання – скільки разів прощати. Раз за рік, за місяць, ще частіше? З таким запитанням колись прийшли до Христа. «Тоді, приступивши до Нього, Петро сказав: Господи, як згрішить мій брат проти мене, скільки разів маю йому прощати? До сімох разів? Відповідає йому Ісус: Не кажу тобі до сімох разів, але до сімдесятьох разів по сім». Неважко порахувати: 490 разів на день. Або через кожні три хвилини. Хтось може обуритися – хіба можна так часто ображати? Я переконаний, що нікого в житті не ображали з такою частотою. Просто Христос навчав, щоб наше серце було готове прощати. Але навіщо? Хіба це справедливо?

Навчаючи людей, Ісус розповів одну цікаву історію. «Тож Царство Небесне подібне до чоловіка-царя, що хотів розрахуватися зі своїми рабами. Як заходився він розраховуватися, привели йому одного боржника на десять тисяч талантів. А що той не мав чим віддати, пан наказав його продати, і жінку, і дітей, і все, що має, і віддати. Тоді раб, упавши, кланявся йому й казав: Потерпи ще мені, і все тобі віддам. Змилосердившись, пан того раба простив йому і відпустив борг. Вийшовши, той раб зустрів іншого раба, який був винен йому сто динарів, і схопив його, почав душити, кажучи: Віддай те, що винен. Той, другий раб, упавши, благав його, кажучи: Потерпи мені, я все віддам тобі. Він же не схотів, а кинув його до в'язниці,

доки не віддасть борг. Побачивши, що сталося, інші раби дуже засмутилися, пішли й розповіли своєму панові про все сподієне. Тоді його пан покликав його й каже йому: Лукавий рабе, увесь той борг відпустив я тобі, бо ти ублажав мене. Чи не годилося і тобі змилосердитися над твоїм співрабом, як я змилосердився над тобою? Розгнівавшись, його пан передав його катам, доки не віддасть усього боргу. Так і мій Батько Небесний чинитиме з вами, якщо не пробачите в серцях ваших кожний братові своєму його провини».

Цікаво, що в цій історії фігурують грошові виміри. Пояснення їх робить зрозумілою суть сказаного. Десять тисяч талантів – величезна сума. Якщо перевести в грошову одиницю, наприклад, у нашу українську гривню, – це приблизно 14,5 млрд. Щоб віддати таку суму, потрібно працювати тисячі років. Скажімо, американець із середньою американською зарплатнею зумів би віддати 10 тисяч талантів через три тисячі років безперервної праці.

Ви скажете, таке неможливо. Так, це дійсно неможливо. Проте 100 динарів, які також фігурують в цій історії, можна заробити приблизно за три місяці. Чоловік, якому пробачили величезний борг, почав вимагати від свого боржника копійки. Хіба не безглуздзя? Цей вчинок викликає обурення.

Проте, шановні друзі, ми виглядаємо точнісінько так, як той немилосердний раб, коли не можемо пробачити своєму ближньому, сусідові, землякові, ще гірше – чоловікові чи дружині. Бог нам простив борг, який ми самі не змогли б віддати ніколи. Він заплатив за нас, людей, найдорожчу ціну – життя свого Сина Ісуса Христа. І на хресті Христос не зводив рахунки зі Своїми ворогами, але пробачив їм публічно.

Сьогодні ніхто не посміє сказати, що це було приниження. Навпаки – це заслуговує поваги, бо для прощення потрібна велика сила волі. Отож прощаймо своїм боржникам, щоб мати право і можливість самому отримати прощення від Бога!

Світова п'ятидесятницька конференція зібрала у Стокгольмі понад 1500 священнослужителів

24-27 серпня в Стокгольмі, Швеція, пройшла XXII Світова п'ятидесятницька конференція. Проходила вона у всесвітньо відомій церкві «Філадельфія», яку заснував піонер п'ятидесятницького руху в Швеції Леві Петрус і яка цими днями святкувала свій 100-річний ювілей. Учасниками конференції стали понад 1500 п'ятидесятницьких священнослужителів із понад 70 країн світу.

Загальна тема конференції «Споряди себе, інших та Церкву» спонукала організаторів шукати промовців, які могли б запропонувати учасникам найкращі інструменти для служіння, заохотити їх до більшої ревності та посилити мотивацію в служінні.

Давид Мохан (Індія) закликав до відновлення молитовного життя служителів («Сила молитви»). Ісак Бургер (ПАР) говорив про духовне батьківство, яке потребує переосмислення у сучасному християнстві. Лазарус Чаквера (Малаві), Принс Гунератнам (Малайзія), Юнг Хун Лі (Південна Корея), Рейнхард Бонке (США), Браян Хьюстон (Австралія), Ніклас Пенсох (Швеція) та інші промовці запропонували широку палітру проповідей та лекцій, що мали на меті краще підготувати Церкву до останніх жнів.

Україну представляла група священнослужителів на чолі зі старшим єпископом ЦХВЄУ Михайлом Паночком. «Зібрання такого рівня дозволяють нам побачити стан Церкви Христової у світовому масштабі. Ми вдячні Богові за зростання християнських церков у Латинській Америці, Африці та Азії. Серйозне занепокоєння викликає стан п'ятидесятництва в Західній Європі, що розташована так близько до нас. Думаю, настав час надіслати більше місіонерів до західних країн», – проаналізував ситуацію старший єпископ.

Крім загальних засідань, учасники мали секційні засідання та цілий

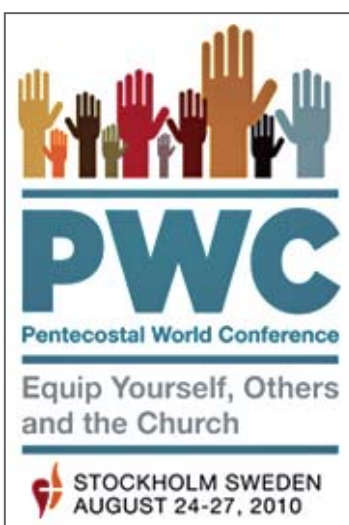
ряд регіональних і тематичних робочих зустрічей. Так, представники країн СНД змогли обговорити співпрацю з місією «Світло для народів» і визначити наступні кроки задля досягнення малих народів Євразії.

«Об'єднавшись, ми зможемо почати ряд місійних проектів в слов'янських країнах Балканського півострова, який все ще залишається найменш християнізованою частиною Європейського континенту», – підкреслив єпископ Михайло Мокієнко по завершенню консультацій.

«П'ятидесятницька Європейська Спілка (Pentecostal European Fellowship), Президія якої провела своє чергове засідання 23-24 серпня у Стокгольмі, по-новому відкриває для себе східноєвропейське п'ятидесятництво. Членами Президії обрано Михайла Паночка (Україна) та Віктора Павловського (Молдова).

Наступні загальноєвропейські заходи заплановано провести в Молдові та Україні навесні та восени 2011 року відповідно.

uupc.org.ua

МІНІ-ПРОПОВІДЬ

Все може змінитися

«...той, що колись переслідував їх, благовістить тепер віру, що колись руйнував був її» (Гал. 1:23).

Павло, котрий переслідував Господа Ісуса, отримав прощення. Він, той, хто називав себе найбільшим грішником, знайшов милість. Більше того: Павло став одним із найкращих засобів в руках Бога для поширення Євангелія. Ви також повинні стати таким засобом. Кожного, хто щиро покається, Бог може з успіхом жити для того, щоб привести інших до Ісуса.

Просто вражає, скільки найзапекліших грішників стали найкориснішими засобами для нашого Господа. Згадаймо Джона Буньяна. Він зневажав Бога. Він йшов до церкви і бив у дзвони, але як тільки відчинялися двері церкви, відправлявся грати в кеглі. У сільському трактирі ніхто не сміявся так голосно і весело, як Джон Буньян. Коли молитовна група збиралася на молитву, ніхто не проклинав їх так вороже, як Джон. Він був призвідником всякого безбожного діла, порадином кожного гріха. Якщо в селі було вчинено зло чи яка-небудь безбожна витівка, то не треба було довго думати, чи брав участь в цьому Джон Буньян.

Але потім все змінилося. І знаєте, хто стояв потім перед судом? Хто говорив: «Якщо ви сьогодні випустите мене з тюрми, то завтра з Божою допомогою я знову буду проповідувати Євангеліє!». Хто 12 років просидів у в'язниці, а коли його хотіли відпустити за обіцянку більше не проповідувати, відповів: «Ні, краще я залишусь тут, поки мої повіки не заростуть мохом; але я повинен і хочу проповідувати Євангеліє Боже, як тільки потраплю на волю!». Так, це Джон Буньян, той самий чоловік, який раніше проклинав Христа.

Ось що Бог зробив з ним! Якщо ти шукаєш благодаті Божої у Христі, Бог може змінити і тебе.

Про дітей дбаємо разом

Шановні батьки! Дорогі брати та сестри!

З огляду на те, що починається новий навчальний рік, хочемо повідомити вас про порядок викладання предмету «Основи християнської етики» для учнів загальноосвітніх шкіл.

На виконання доручення Президента України від 8 липня 2005 р. № 1-1/657 щодо подолання морально-духовної кризи суспільства Міністерство освіти та науки України створило спеціальну комісію для розроблення змісту нових факультативних курсів духовно-морального спрямування. До її складу увійшли представники різних християнських конфесій, педагоги, філософи, вчителі.

Водночас з метою дотримання статті 35 Конституції України щодо «права кожного на свободу світогляду і віросповідання» Міністерство освіти і науки видало наказ № 435 від 26.07.05 р., який надає батькам право вибору вивчення дітьми починаючи з 2005/2006 навчального року предмету «Етика» у 5-6 класах, факультативних курсів «Основи християнської етики».

Курс «Основи християнської етики» викладається на факультативних засадах за наявності відповідного бажання та волевиявлення з боку батьків (батьки пишуть заяву щодо вибору факультативного курсу «Основи християнської етики» на ім'я директора загальноосвітнього навчального закладу).

Відповідно до наказу Міністерства освіти та науки від 20.02.2002 р. № 128 та листа заступника Міністра освіти і науки від 18.08.2005 р. № 1/9-436 для запровадження такого викладання у міській місцевості необхідно 8 бажаних учнів, а у сільській місцевості – 4 учні. Групи комплектуються з одного або паралельних класів.

Навчально-методичне забезпечення

з курсу «Основи християнської етики»:

- Концептуальні засади вивчення в загальноосвітніх навчальних закладах предметів духовно-морального спрямування.
- Програма курсу «Основи християнської етики» для 5-6 класів (надруковано в газеті «Історія України», журналі «Історія в школах України» та окремою брошурою (автори – представники дев'яти церков).
- Програма курсу «Основи християнської етики» для 1-4 та 7-11 класів (авторський колектив під керівництвом Жуковського В. М.), рекомендовано Міністерством освіти та науки України.
- Щорічні методичні рекомендації стосовно вивчення курсу «Основи християнської етики» (видруковано окремою брошурою та надруковано у фахових виданнях).
- Підручники «Основи християнської етики» для 5 і 6 класу (автор Жуковський В.М. та ін.), рекомендовано Міністерством освіти та науки України.
- Підручник для 6 класу (автор Г. Сохань), рекомендовано Міністерством освіти та науки України.
- Хрестоматія та робочий зошит для учня, методичний посібник для вчителя.

Навчально-методичне забезпечення з курсу «Християнська етика в українській культурі для учнів 1-х класів ЗНЗ»:

- Підручники «Християнська етика в українській культурі. 1-4-й класи.
- Робочий зошит «Християнська етика в українській культурі. Дорога добра. 1 клас».

Також до курсу:

- Посібники «Хто придумав оцей світ» для дітей віком 6-7 років, «Перемагай зло добром» – 8 років, «Найкраще творіння» – 9 років (автор Шевчук М.Д.), схвалено Міністерством освіти та науки для використання у загальноосвітніх навчальних закладах.

З навчально-методичними матеріалами і документацією щодо курсів християнської етики можна ознайомитися на сайті МОН www.mon.gov.ua.

На сайті ЦХВСУ www.uhrs.org можна детальніше ознайомитися із змістом навчальних програм і деяких посібників з основ християнської етики.

Відповідно до Закону України «Про загальну середню освіту» викладати предмет «Основи християнської етики» можуть вчителі загальноосвітніх навчальних закладів, які мають документ про проходження відповідної курсової підготовки на базі інститутів післядипломної педагогічної освіти.

Лариса Онішук.

Завідуюча відділом дитячого служіння Церкви ХВЄ України.

Молодь шукає Бога

«Коли упокоряться люди Мої... то Я вилікую їхній край» (2 Хр. 7:14).

Сьогодні як ніколи нам потрібно повністю покортися Богові. Адже тільки Він може допомогти нашій нації. В Україні набирають великих обертів дитячий алкоголізм, порнографія, венеричні захворювання, і причина цього – незнання Бога і непокоря Його святій волі. Тому молодь зі Львівщини, Закарпаття і Тернопільщини зібралася наприкінці липня до с. Тростянця Львівської області на молодіжний форум для того, щоб визнати свою залежність від Бога і просити в Нього милості і зцілення для нашого краю.

Форум розпочав молитвою і доброю настановою для молоді єпископ обласного об'єднання церков ХВЄ Львівської області Роман Ляховський. Заступник єпископа, Анатолій Гук також привітав молодь і побажав пильно навчатися мудрості Божої.

Служили молодим християнам викладачі Ростислав Шкіндер, вчитель Біблії (м. Київ, тема викладу: «Перша Заповідь»); Анатолій Кліновський, пастор-вчитель Біблії (м. Борислав, тема: «Святість і поклонання»); Олександр Кучер, пастор-вчитель (с. Оженин Острозького р-ну, теми: «Зустріч з Богом», «Віднови свій поклик»).

Ростислав Шкіндер, зокрема, закликав молодь полюбити Бога всім своїм серцем, розвивати з Ним стосунки, тому що від цього залежить наше майбутнє.

Анатолій Кліновський не обійшов актуальної для молоді теми – про поклонання і святість. Він ділився з молоддю своїм серцем, своїми переживаннями і досвідом, навчав, як молодій людині можна розпізнати поклик Божий. Святість – це значить бути відділеним для якоїсь важливої місії. Анатолій Іванович закликав молодь відділитися від світу і почати конкретно служити Богу своїм життям.

Олександр Кучер наголосив на важливості зустрічі з Богом. Сьогодні багато говориться про те, яким потрібно бути, що робити, але, на жаль, мало хто закликає християн частіше зустрічатися з Богом, а саме від зустрічі з Богом залежить, чи будемо ми справжніми християнами, сильними в Ісусі Христі, здатними виконувати своє поклонання.

Кожного вечора молодь із місцевих цер-

ков Львівщини проявляли свої таланти у співі, християнських декламаціях, сценках та пантомімах. А пастори (В. Лаба, Т. Колівошка, В. Боєчко) служили проповіддю.

В обідню пору Назар Павлина, спортивний інструктор з м. Соснівки, проводив спортивні змагання з футболу та волейболу. Отож молодь мала нагоду тренуватися не лише духовно, але й фізично, адже від нашого здоров'я також багато залежить. За словами молодіжного керівника області, Ярослава Вихопня, «християнин повинен бути як духовно, так і фізично підтягнутим, активним».

Молодіжний форум обслуговувала відеослужба «Жовква+» (головний режисер-оператор Любомир Химиця, звукорежисер Степан Батючок). Медичну службу очолювала Оксана Химиця, охорону табору забезпечував Маркіян Клепач. Питаннями реєстрації делегатів відав Назар Грет, а за організацію служб відповідав Володимир Кравчишин. І все було на відповідному рівні попри не надто сприятливі у перші дні форуму погодні умови.

Про ідею започаткування молодіжного форуму розповідає Ярослав Вихопень, молодіжний керівник церков ХВЄ по Львівській області: «Коли я ще виконував обов'язки молодіжного керівника області, почалася організація нашого першого обласного з'їзду. Ми не мали на той час сформованої команди, на початках всю програму молодіжного з'їзду опрацьовували троє-чотверо осіб. Було складно. На перший з'їзд приїхали всього 180 чоловік, хоча ми очікували значно більше. І стикнулися з першими проблемами – фінансовими труднощами, недостатньою згуртованістю молодіжних керівників і самої молоді тощо.

Після закінчення першого форуму більшість молодіжних керівників виявили

бажання працювати для розвитку цієї ідеї. І цього року ми провели вже п'ятий молодіжний обласний форум, на який з'їхалося більше 600 осіб.

Взагалі, проблема, яка побутує сьогодні не тільки в нашій області, але і в багатьох інших областях, – це нестача добре підготовлених керівників, які могли б працювати з молоддю. Ті, що працюють, – працюють на повному ентузіазмі, не маючи досвіду і бачення на майбутнє. І саме навколо ідеї проведення молодіжного форуму ми вирішили згуртувати всіх молодіжних керівників, щоб сформувати команду, яка б могла працювати на небесах». Багато молодих людей свідчили, що почули конкретний Божий поклик на служіння.

За свідченнями учасників форуму, душі їхні по-справжньому наситилися Божою благодаттю. Вони отримали відповіді на багато запитань. Як сказав один із делегатів, «таке враження, що ми сім днів провели на небесах». Багато молодих людей свідчили, що почули конкретний Божий поклик на служіння.

«Слава Богу за подаровану нам можливість провести разом з Ним такий благодатний час. Подяка всім, хто організував і провів такий чудовий молодіжний форум. А Господу нехай за це буде слава, честь і хвала, бо тільки з Його волі це стало можливим», – ділиться враженнями Таня Савенюк з м. Соснівки.

Молодь із Закарпаття, яка вперше на

такому форумі, дякувала організаторам за прекрасну нагоду пережити Божу благодать. І наступного року планує прибути на Львівщину вже більшою делегацією.

Окрему подяку від організаторів форуму власникам території в Тростянці, де проходив табір, районній раді Миколаївського району, а також старшому єпископу ХВЄ України М. Паночку, його заступникам за те, що благословили молоде покоління на проведення молодіжного форуму.

Підготував Валентин Опря.

Пісні першоапостольської Церкви

«Вірне слово: коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним! А коли терпимо, то будемо разом із Ним! А коли ми невірні, зостається Він вірним, бо не може зрестися Самого Себе!» (2 Тим. 2:11-13).

У Другому посланні до Тимофія

Павло коротко знайомить нас з одним із служб першоапостольської Церкви. Насправді наведені вище слова – дослівна цитата з пісні, яку співали віруючі, коли збиралися для поклоніння Богові. Філологи називають це місце Писання церковним гімном. Бо це і є цитата з церковного гімну того часу. Сама пісня була настільки відома, що Павло включив слова з неї у свій лист. Цікомо імовірно, що її співали і Павло, і Тимофій, і Іван, і тисячі інших віруючих.

Але це не єдина цитата з пісень. Другий гімн, в якому проголошується панування Ісуса Христа і Його владарювання над усім всесвітом, цитується в Посланні до колосян 1:15-19. Цей гімн також був добре відомий всім віруючим того часу. Ці пісні служили повчанням і розкривали істинні помисли віруючих першоапостольської Церкви.

Вірне слово: коли разом із Ним померли, то й житимемо разом із Ним!

А коли терпимо, то будемо разом також царювати.

А коли відцураємось, то й Він відцурається нас!

А коли ми невірні, зостанеться Він вірним,

Бо не може зрестися Самого Себе!

Перший рядок пісні – це не метафора, віруючі співали про те, що переживали. Їм загрожували гоніння і смерть, і вони співали про це у своїх піснях поклоніння.

Один відомий історик сказав: «Дозвольте мені написати пісні для народу, і я вплину на історію цього народу». Лідери Першої церкви розуміли: щоб підготувати себе і людей до загрози, що насувалася, і вселити в них мужність і відвагу, їм треба використовувати для цього будь-яку можливість і будь-який засіб. Гімни і були якраз одним із цих засобів.

«... коли разом із Ним ми померли...» Грецькою мовою це слово *synapothnes-*

ко, яке так і перекладається: помирати разом з кимось, помирати одночасно. Далі співається: «... то й житимемо разом із Ним!...» Основа цієї фрази – грецьке слово *synzoa* означає жити разом з кимось. Цей рядок – свого роду проголошення віри: «Ми будемо жити разом з Ним таким же життям, яким Він живе зараз...»

«А коли терпимо, то будемо разом також царювати». Перші християни були готові сміливо зустріти випробування. Вони не шукали страждань, але й не боялися постраждати за свою віру.

Далі йде суворая частина пісні, де говориться про тяжкі наслідки зречення від Господа: «А коли відцураємось, то й Він відцурається нас!...» Віруючі того часу не залишали ніяких виправдань для перебіжчиків. Або ти за Ісуса, або проти Нього.

Зміст гімну засвідчує, наскільки серйозно християни ставилися до своєї віри і Божого Царства. Віра була для них

не просто черговим заняттям в житті – вона стала смыслом життя, і вони присвячували їй самих себе до останку.

Час стрімко біжить, прихід Господа наближається. Цілоком можливо, прийдешні дні і роки будуть часом зіткнення між царствами цього світу і Царством Божим. Ви готові до цього? Ви готові йти за своїм Головнокомандуючим? Ви готові кинути в бій і воювати до переможного кінця? Чи належите ви до відважних воїнів в армії Господа?

Використайте відпущений вам час, щоб зміцнитися духовно, одягнутися в повну Божу зброю і рішуче йти до перемоги. У 99 випадках зі 100 підсумок битви залежить від настрою. Тому морально підготуватися і налаштуватися дуже важливо не тільки для того, щоб вихити, а й перемогти.

Віруючі і століття були налаштовані ніколи не здаватися і в результаті завоювали весь тодішній світ. А ви налаштовані на перемогу?

Продовження.

Початок в № 12 (63) за 2009 р.,
1-5, 7-8 (64-68, 70-71) за 2010 р.)

Консультування – це та сфера, де майже немає наступництва. Тому тут так багато проблем, перекося і існує велика потреба в тому, щоб бути відкритим, ділитися досвідом, допомогти іншим у служінні.

Як правило, ми консультуємо, спираючись на те, чому самі навчилися, у чому маємо певний досвід, чого досягли у своєму служінні. Але при цьому дуже важливими для нас є допомога один одному, підтримка, конструктивна критика тощо. Тому, коли ви збираєтеся разом, будьте відкритими, діліться своїми думками, досвідом і помилками. Це не означає, що ви дійдете до одного висновку, але, вивчаючи досвід інших, ви можете взяти для себе урок, у чомусь утвердитися, щось поправити, щось і змінити, чомусь навчитися.

Умійте зберігати таємниці. Зазвичай християни не видають секрети, вони просто діляться молитовними потребами. Нерідка ситуація, коли проповідник з кафедри як приклад наводить ситуацію з життя якоїсь людини. І поки він розповідає, зала вже розклала цю ситуацію на всіх знайомих осіб і прикидає, про кого йде мова. Який плід принесла ця розповідь? І хіба треба дивуватися, чому в церкві проблеми...

Якщо ми хочемо розповісти якийсь приклад, можна почати зі слів: «Уявімо таку ситуацію...» Врешті-решт, можна придумати ситуацію. Ісус також придумував притчі і історії. Він починав зі слів: «Царство Боже подібне...»

А якщо я розповідаю реальний приклад, то обов'язково персонально прошу в той людини дозволу. І додаю, що це було багато років тому, або в іншій країні тощо. Це етика консультування. Соломон говорить, що нашіптувач

ХРИСТИЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

ШКОЛА ПРАКТИЧНОГО СЛУЖІННЯ

Сергій ВІТЮКОВ

Якщо служитель розповів таємницю іншого, коли його про це не просили, тримайте його на віддалі від консультування, бо він здатен наробити багато біди. Рану можна перев'язати, після сварки можливе примирення, але той, хто відкрив таємницю, втратив надію на примирення.

Відкриваючи таємницю іншого, ми іноді прикриваємося благочестивим приводом, але не має ніякого значення, чому таємниця відкрита. Таємницю відкрили – і це факт. Правда, буває ситуація, коли таємницю відкрити вкрай необхідно. По-перше – коли потрібно проконсультуватися з більш досвідченою людиною, по-друге – коли потрібне втручання інших братів. Тоді ми повинні пояснити людині, чому ми хочемо залучити до консультування цього служителя, і попросити дозволу і згоди на те, щоб відкрити таємницю.

Є особливі моменти, коли дозволу можна не питати. У багатьох штатах

Америки служитель просто зобов'язаний відкрити таємницю, коли мова йде про небезпеку для життя іншої людини. Це мудра порада і мудрий припис. Якщо вам сповідаються, що зараз підуть вбивати іншу людину або збираються звести рахунки із власним життям, ви просто зобов'язані вжити заходів.

Іноді важко визначити, відкривати таємницю чи ні. Скажімо, коли мова йде про людину, перед якою той, хто сповідається вам, згрішив. Це один з дуже болісних моментів. А буває, питання стоїть так, що відносно людини, яка сповідалася, треба вжити церковне дисциплінування. Як дисциплінувати, не відкриваючи таємниці?

Ось конкретна ситуація. До братів прийшла бабуса і розповіла, що в молодості вона згрішила. Брати наполягли, щоб вона розповіла все чоловікові. Бабуса благала їх не робити цього, бо розлучення неминуче. Тоді брати розповіли чоловікові самі. Він кинув її. І тепер вони обоє сидять, розлучені на старості, в залі. Наскільки правильне таке рішення?

Це один приклад – також реальний. Жінка згрішила. Вона мала семеро чи восьмеро дітей, одне з яких було не від чоловіка. На сповіді брати сказали, що вона змушена розповісти про все чоло-

вікові. Чоловік, довідавшись, заявив, що заради дітей не буде розлучатися, але жити з нею під одним дахом не буде. А ту дитину він ненавидів до кінця своїх днів.

Або так. Молоді згрішили до шлюбу. Брати сказали, що на шлюбі вона не має права одягати фату. А вся церква знає: без фати – це блудниця.

Мова йде про прийняття рішення між законом і благодаттю, любов'ю і буквою. Неможливо дати прописні істини на всі випадки життя. Є буква Писання, а є суть Писання, його дух. Іноді вони в конфлікті один з одним. Ми повинні виоконати і букву, і суть – це правило. Але треба бути дуже обережним, щоб не бачити конфлікту там, де його немає.

Поясню на біблійному прикладі. Давид утікає від Саула і приходить в дім священика. Слідуючи за буквою закону, священик не мав права дати йому показні хліби, але якщо б він їх не дав, Давид міг ослабнути і померти з голоду. Священик опинився між вибором – між духом Писання і буквою. Це дуже тонка грань. **І я звертаюся до служителів: якщо буква і дух Писання конфлікують, дійте за духом.** Навіть якщо в окремих випадках доведеться переступити через букву.

Жінку, яка вчинила перелюб, за законом треба було побити камінням. Але Ісус прийшов на цю землю не губити душу, а спасти.

Але є й інша крайність. Можна йти в дусі любові настільки, що не помітиш букву і зробиш беззаконником. Християнське життя – це як прямий шлях: з одного боку болото закону, з другого – обрив беззаконня. Якщо ми перебуватимемо тільки в законі, ми опинимося в безвиходному болоті. Якщо ж відкинемо закон і все вважатимемо благодаттю, можна власти в обрив беззаконня, який називають це благодаттю і свободою, а це по суті своїй беззаконня. Тому іноді вони і конфлікують між собою.

Далі буде.

ВЧИМОСЯ

Етапи духовного зростання людини

Покаяння

Покаяння — це не одномоментний акт, це процес. Людина дізнається про Бога, прагне Його знайти і пізнати. Покаяння ознаменувє перехід із сім'ї диявола в сім'ю Божу. Людина усвідомлює себе грішником, який потребує прощення, сповідається перед Богом у своїх гріхах і визнає Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем.

Народження згори

Коли в людину проникає життя Боже, дух її оживає. І це видно. Людина змінюється, стає іншою. Чим далі вона була від Бога, тим очевидніші зміни в її житті. Кому багато прощено, той сильніше любить!

Люди, народжені згори, пізнають один одного по Духу, що живе в них. Людський дух живе не сам по собі, а тому, що Бог в ньому. Бог є любов, а тому кожний, народжений від Бога, має Божу здатність любити інших людей. Треба визнати, однак, що деякі носять цю здатність в зародковому стані, не даючи їй прорости, вилитись на інших людей. Як правило, це люди душевні, образливі, яких в минулому ранили.

Хрещення Духом Святим

Хреститися Духом Святим (або в Дусі Святому) — це означає одержати силу від Бога для виконання Його задумів, тому що своєю власною силою ми не можемо здійснити Його плани. «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете...»

Хрещених в Дусі вирізняє говоріння іншими мовами. Через молитву духом приходить сила. Але що робити з цією силою? Як дізнатися про замисел Божий, щоб виконати його,

а не зіпсувати своїми зусиллями?

Вмирання (проходження через хрест)

Це дуже болісний процес, тому що він пов'язаний з душею, з людським «я», яке все хоче робити по-своєму, у тому числі й виконувати волю Божу! Тільки коли моє «я» помре, Бог зможе мене використати. Богу потрібна порожня посудина! Через хрест проводить лише Бог. Самим неможливо пройти, самі ми лише будемо зображувати «синдром мученика». Ми можемо лише просити Бога провести нас через хрест, будучи готовими відмовитися від всього, що Йому не потрібне. Без цього ми не зможемо йти далі, це наш Ісак, наша перевірка на відданість Богові, наше посвячення.

Основою хреста є усвідомлення, що Ісус викупив нас, і ми не свої. Ми не можемо оминати свій хрест, як не міг оминати Свій Хрест і Він. Ми не належимо більше собі, і чим скоріше ми це зрозуміємо, тим швидше духовно зростатимемо і зможемо перейти до наступного етапу. «Бо так, як в Адамі вмирають усі...» На хресті помирає наша гріхозна природа, щоб далі ми могли жити за Божим духом.

«... Так само в Христі всі оживуть»

Це мить, коли до тебе, мертвого, приходить Ісус, бере за руку і садить поруч Себе на небесах в Отця, і ти, будучи мертвим для себе (всього того, що раніше стояло в житті на першому місці, попереду Бога), стаєш живим для Нього, тобто сповнений бажанням творити волю Божу. Ти маєш в собі радість воскресіння, відчуваєш себе живим для Бога, здатним виконати Його волю!

Тебе переповнює Його життя, але ти ще не здатний передавати його іншим. Для цього необхідно пройти етап розділення душі і духа, щоб навчитися розрізняти своє від Божого.

Розділення душі і духа

Розділення душі і духа потрібне для того, щоб розуміти, де ти, а де — Бог. Без цього переживання навіть народившись від Бога, маючи в собі Його життя, пройшовши через хрест і відродження (воскресіння), навіть будучи посадженим з Ісусом на небесах, ти не можеш творити волю Божу, ввійти у Його задум, тому що неодмінно будеш своїми силами допомогати Богові у здійсненні Його задумів. Тобі буде здаватися, що ти знаєш, як і що треба робити, але в тебе нічого не буде виходити, поки ти не впокорися, не прийде до Бога і не скажеш: усе, не можу, здаюся!

Саме з цієї миті і починалися всі пробудження, піднімалися великі мужі і жінки віри — коли вони визнавали своє повне безсилля, відмовлялись від спроб догодити Богові за своїми уявленнями і давали можливість діяти Йому Самому.

Ми не хочемо намальованого вогню, як у комірці в тата Карло, ми хочемо справжнього вогню Духа Святого. Рухайся Ти, ось раби Твої!

Тільки тоді Бог ніжно поведе до розділення душі і духа, щоб ми могли відрізнити своє (душевне) від Божого (що виходить з духа), відмовитися від свого і йти за Божим (Божими вказівками), слухати голос Духа Святого у своєму дусі.

Це завжди цікаво і незвично, тому що Бог веде так, як хоче Він, а не як хочу я. Він твій Друг. Ти можеш погоджуватись з Ним чи ні. Послух веде

до перемоги, непослух уповільнює зростання, і все одно ти прийдеш до розуміння, що краще слухатися Бога, тому що Він знає більше від тебе, і воля Його для тебе найкраща.

Розділенню душі і духа передуватиме, коли ти відчуваєш, що не можеш задовольнити Бога своїми діями, тому що тобі нічого не вдається. Так, наче ти б'єшся об невидиму стіну. І немає ніякого задоволення.

І ти починаєш нарікати: Господи, чому нема результату? Значить, настав час провести межу між твоїм і Божим, і це робить Бог (але лише після того, як ти «дійшов до ручки»), коли розсікає тебе, як жертвну тварину, до суглобів і мозку, і ти починаєш усвідомлювати, де твоє, а де Боже, і ці дві волі: твоя і Божя, розділюються, і ти розумієш, що своєю волею не можеш чинити Божі діла, ти тільки все зіпсуєш. Розумієш, що ти всього-на-всього лише посудина, яку наповнює Бог. Лише інструмент в Його руках, щоб вся слава про твої добрі діла була приписана Йому, а не тобі. І ти не будеш гордитися тим, що зроблено, і будеш з легкістю залишати досягнуте і далі йти за Господом, забуваючи минуле, і добре і погане, пориваючись вперед до слави високого поклику в Христі Ісусі!

Життя за духом

Це міра повного віку Христового. Образ Христа в нас, який бачать інші люди, коли в тебе все Боже і ти сам — Божий! Це коли кожний особисто знає волю Божу для свого життя — знає не теоретично, на основі прочитаного в Біблії чи почутого на проповіді, а особисто від Бога. Ця впевненість у невидимому більша, ніж у видимому. Тільки таких людей може використати Бог повною мірою. Вони — Його друзі, їм Він відкриває Свої плани, з ними ділиться захованим. «Покликуй до Мене

— і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єр. 33:3).

Це не герої-одинаки, хоч можуть бути і такі, а люди, наповнені Божим Духом, члени Тіла Христового — Церкви, через яких діє Бог. Він — Голова, ми — Тіло.

Кожного веде Бог особисто, а не через іншу людину, навіть найталановитішу. Будь-яка людина, яка керує іншою людиною, панує над нею, вказує, що їй належить робити, ставить себе на місце Бога і заважає Богові діяти — як у своєму житті, так і в житті цієї людини. Це робота книжників і фарисеїв у часи Ісуса Христа на землі, це робота Закону, коли він був провідником до Христа. Нині час кожному пізнати Бога особисто. Людина — храм Божий, і Своєї слави в людині Бог не віддасть нікому. Святеє святих Бога з дня злиття Духа Святого знаходиться всередині людини. Царство Боже всередині нас. Завіса в храмі роздерлася, і віднині Бог проживає у Своїх людях. Сатана і демони знають це і намагаються зайняти місце Бога в людині, осквернити Божий храм. Всесильний Бог з легкістю може вигнати квартирантів з окупованої ними території. Але Він робить це через Свою Церкву, Своїх дітей, Своє Тіло, коли ми об'єднуємося в Божій любові для здійснення діла Божого.

Генеральний план знає лише Бог, але Він не робить нічого, не відкривши спочатку цього рабам Своїм — пророкам, і ми — співчасники діла Божого, а не маріонетки. Коли ми чинимо діла Божі, Бог Сам захищає нас, Сам відповідає за те, що Він почав, і Він завершить розпочате Ним діло!

Де знаходиться Церква, там територія Царства Божого. І нам треба стати тими посудинами, які Бог зможе вживати для розширення Свого Царства.

Наприкінці серпня в с. Оженині Острозького району Рівненської області пройшов фестиваль пісні та слова «Тиждень Євангелія». Церква ХВЕ села Оженина запрошувала на фестиваль всіх місцевих жителів, щоб вони дізналися, хто може визволити людину від розчарування, депресії, кризи, проблем, зрад, звільнити від згубних звичок.

Кожного дня в наметі на стадіоні місцевого цукрозаводу лунала звістка про Того, хто дає життя, — Спасителя Ісуса Христа.

Віктор Боришкевич, єпископ церков ХВЕ Рівненщини

Назва «Тиждень Євангелія» обрана не випадково — тільки Слово Боже здатне змінити життя людини, повне безнадії і розчарувань, а, на жаль, саме таким є сьогодні життя більшості наших співвітчизників.

На фестиваль були запрошені гості з різних куточків України і навіть з-за кордону. Серед промовців — пастор-євангеліст з Оженина Олександр Кучер, Василь Радчук (с. Здобича), Олександр Чернюшок — (с. Біла Криниця, Рівненщина), старший пресвітер об'єднання церков ХВЕ Хмельницької області Ростислав Мурах, єпископ Рівненського обласного об'єднання Віктор Боришкевич, завідувач відділу освіти Церкви ХВЕ України Віктор Вознюк.

Олександр Савчук, молодіжний керівник місцевої церкви «Жива Надія», розповів про ідею започаткування «Тижня Євангелія». Думали про акцію такого роду в Оженині вже давно, але впритул наблизилися до її реалізації у 2006 році. Саме тоді було вперше організоване наметове служіння.

Головним ініціатором фестивалю був і залишається диякон місцевої церкви Олег Васишин. Саме він зібрав команду, яка хотіла служити, хай навіть не маючи якогось особливого досвіду.

Служіння розділили на три потоки: дитяче, для всіх бажаючих і молодіжна програма. Діти і молодь села особливо позитивно зреагували на проведення заходів у рамках фестивалю.

І ось вже п'ять років поспіль третій тиждень серпня в Оженині — не просто черговий відрізок часу в календарі, а «Тиждень Євангелія».

«Тиждень Євангелія»

події

У результаті такого євангелізаційного служіння нині в церкві служать Богу близько 20 осіб, які покалися під час наметових зібрань. Серед них — директор недільної школи місцевої церкви, регент дитячого хору. Значна частина команди, яка працювала цього року з дітьми, також повернулася до Бога саме під час наметових минулорічних служб.

На «Тиждень Євангелії» вже вдруге приїхав гурт «Набат» з Молдови. Лідер гурту Сергій Горман свідчив, що їм дуже подобається фестиваль. «Ми багато їздимо, але те, що робиться в Оженині, нас вражає і надихає. Це дуже потужно».

Співом служили на фестивалі гурти «Сіон» (с.мт. Царичанка), «Джерело» (м. Івано-Франківськ), інші християнські виконавці.

Ростислав Мурах звернув увагу присутніх на те, що Божі благословення насправді приймати не так легко, як здається. «Люди в наших церквах просять духовних прощів, не розуміючи до кінця, чого коштувало прокорування пророкам Ісаї та Єремії. Або Івану Хрестителю. Боже благословення — це завжди велика відповідальність і жертва».

Промовець закликав по-іншому глянути на всі свої проблеми, і тоді, можливо, стане ясно, що багато людей погодилися б обміняти свої проблеми на наші. Є погляд людський, а є Божий. Люди короткозорі в духовному значенні бачать тільки себе і свої проблеми. Натомість далекозорі бачать недоліки інших, а своїх не зауважують. «А що ми бачимо, коли дивимося на нашу молодь? Або дітей? Почнімо бачити в них євангелістів, пророків, пасторів, благодійників. Почнімо дивитися на них Божим поглядом. У кожного своє служіння і дар. І варто присвятити їх Ісусові. Усе залежить від того, у чийх руках хліб і риба. Олівець у моїх руках — це нотатки у моему блокноті, олівець у руках апостола Павла — це 16 Послань у Біблії», — наголосив Р. Мурах.

Єпископ церков ХВЕ Рівненщини Віктор Боришкевич закликав присутніх до дружелюбного і побожного життя, наголосивши, що з Христом ніколи не буває поразок, з Ним тільки перемога.

А директор місії «Добрий Самарянин» Ростислав Боришкевич нагадав про преображення Господне. Що це була за подія? У чому її суть? Можливо, нам теж потрібні переміни в житті.

Його свідчення про дивовижне зцілення сина від опіків не залишило байдужим нікого з присутніх.

Пастор-євангеліст з Івано-Франківська Геннадій Ліптуга натхненно поділився Доброю Звісткою про Боже спасіння, якого так потребують всі люди, і запросив молодь з Оженина

відвідати чудовий прикарпатський край.

Сергій Либак, колишній злочинець, а нині учень і послідовник Ісуса Христа, заспівав християнську пісню і розповів, завдяки чому сталися такі різкі зміни в його житті. «Усе своє життя я надіявся на самого себе, і це привело до наркотиків і повного життєвого краху. Але одного дня до мене підійшов якийсь хлопчина і сказав: «Ісус тебе любить». І ця звістка змінила моє життя. Щоб отримати свободу, люди трапляють великі кошти, але тільки Ісус Христос — Той Лікар, який здатний звільнити від будь-якої залежності».

Свідченням про своє навернення до Бога поділився і колишній рок-музикант Жан Дехтєров (Франція).

Віктор Вознюк підвів підсумки заключною проповіддю на тему: «Ціна звички». «Існує небезпека звикнути до присутності Божої. Не завжди комфортно щось зміню-

Володимир Ярош, сільський голова Оженина

Молодіжний хор церкви с. Оженина

вати, коли ми приходимо до Бога. Можна за звичкою пропускати зібрання, звикнути до євангелізації, як звикли колись люди до Ноевого ковчегу. І в результаті можна втратити Христа». Промовець закликав усіх присутніх до покаяння.

Від імені влади учасників фестивалю привітав голова Оженинської сільради Володимир Ярош. Він подякував всім, хто був задіяний у проведенні «Тижня Євангелія», за успішну організацію свята, а Богові — за благословення і мир, якими Він щедро благословив всіх на святі.

Про результати цьогогорічного «Тижня Євангелія»

можна буде говорити, швидше всього, навесні. А прийдешні осінь і зима стануть тим індикатором, який покаже, як присутні на святі невіруючі люди зреагували на проповідь Євангелія. А поки що організатори фестивалю висловлюють щире подяку всім причетним до його проведення, а особливо сільському голові Оженина Володимирі Ярошику, обласному єпископу Рівненщини Віктору Боришкевичу, і бажають миру, радості, любові і щедрих Божих благословень. До цих побажань приєднуємося і ми.

Наш спецкор.

Настанови і докори

Людина за своєю впадковою від Адама природою істота грішна. Для зцілення враженого гріхом людства необхідне покаяння. Ісус сказав: «... Коли не покається, то загине всі так!» (Лк. 13:3). До покаяння закликали й апостоли: «Не зважаючи ж Бог на часи невідомості, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися, бо Він назначив день, коли хоче судити по правді весь світ» (Дії 17:30-31).

Покаяння необхідне всім людям — і невірним, і віруючим. Це необхідна умова для спасіння. «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9). Не висповідані нами гріхи залишаються на нас.

На жаль, ми буваємо такими безпечними, що часом і не зауважуємо своїх прогріхів, а деякі гріхи вважаємо надто малими і незначними, щоб сповідувати їх, не-

рідко забуваємо попросити прощення у людини, яку скривдили, нехтуючи довготерпінням і благістю Божою, що веде до каяття (Рим. 2:4).

Бог не поділяє гріхи на великі і малі, і за кожен зроблений гріх ми несемо відповідальність. «... Скоро не чиниться присуд за вчинок лихий, тому серце людських синів повне ними, щоб чинити лихе... Але знай, що за все це впровадить тебе Бог до суду!» (Екл. 8:11; 11:9).

Іноколи людина, боячись втратити свій авторитет в очах інших, намагається приховати свій гріх. Але якщо від людей і можна щось приховати, то тільки не від Бога. Тому такі віруючі, які вважають себе назавжди спасеними і «посадженими на небесах», чинять нерозумно і дуже ризикують, адже ніхто не знає часу, коли буде взятий від землі і переступить поріг вічності, за яким вже немає каяття. Тому й написано: «Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користюлюбці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі — Царства Божого не впадують вони!» (1 Кор. 6:9-10). І в місто Боже

«...не ввійде... ніщо нечисте, ані той, хто чинить гідоту й неправду, але тільки ті, хто записаний у Книзі життя Агнца» (Об. 21:27).

Християни не повинні бути безпечними, легковажними і йти на компроміс з гріхом, треба цінувати своє спасіння, яке легко можна втратити. Треба навчитися приймати настанови, докори від Духа Божого для своєї ж користі, щоб своєчасно виправити помилки і звільнитися від гріха. Однак далеко не всім віруючим це до душі. Більше того, дехто на докори ображається. Це дуже сумно, бо «...нерозумні погорджують мудрістю та напучуванням» (Прип. 1:7). Біблія попереджає: «Чоловік остережуваний та твердоший буде зламаний нагло, і ліку не буде йому» (Прип. 29:1). Можливо, саме тому деякі і не зцілюються.

Коли хто-небудь в Тілі Христовім говорить слово для виправлення, то варто до нього прислухатися і все проаналізувати. Якщо воно відповідає істині і слову Божому, треба з вдячністю прийняти його. «Хто напоумляє людину, той знаходить вкінці більшу ласку, ніж той,

хто лестить язиком» (Прип. 28:23).

Господь поставив на служіння пророків для вмовляння, підбадьорення, настанови (1 Кор. 12:28). Апостол Павло дуже високо цінував пророче служіння, кажучи: «... а ліпше — щоб пророкували: більший бо той, хто пророкує, аніж той, хто говорить мовами... Отож, браття мої, майте ревність пророкувати» (1 Кор. 14 розділ). Божий пророк допомагає церкві рухатися в правильному напрямку, тому до нього треба прислухатися навіть тоді, коли він говорить неприємні для нашого вуха слова, які засмучують серце, бо «...смуток для Бога чинить каяття на спасіння» (2 Кор. 7:10).

Безумовно, нині появилось чимало лжепророків, і їх треба відрізнити від істинних, перевіряючи за Словом Божим.

Коли ми будемо відкритими для докорів, тоді швидше будемо духовно зростати. Серце Давида завжди було відкрите. Він говорив: «Як праведний вразить мене — то це милість, а докорити мені — це олива на голову, її не відкине моя голова» (Пс. 140:5). Давид був мудрим царем і не боявся докорів, він каявся у своїх гріхах, виправляв помилки, бо розумів: «Хто ховає провини свої, тому не ведеться, а хто признається та кидає їх, той буде помилуваний» (Прип. 28:13).

Іноколи люди, прикриваючись

Божою благодаттю, його милосердям і любов'ю, продовжують жити гріховним життям. Ми повинні допомогти таким побачити істину, щоб вони через покаяння звільнилися від гріха.

Біблія вчить: «Але кожного дня заховайте один одного, доки зветься «Сьогодні», щоб запеклим не став котрий з вас через підступ гріха» (Євр. 3:13).

Ми всі несемо відповідальність один за одного перед Богом, щоб Він за наше замовчування і прикривання гріхів не спитав з нас, як написано: «А коли праведний відвернеться від своєї справедливості та зробить кривду, він помре, бо ти не остеріг його... і кров його з твоєї руки Я буду жадати!» (Єз. 3:20).

Божа рука буває не лише спасаючою, а й караючою: Він «Суддя справедливий, і щоденно на злого Бог гнівається» (Пс. 7:12) і «Страшна річ — упасти в руки Бога Живого!» (Євр. 10:31). Наш Господь чинить з нами люблячий Батько: «Кого Я люблю, тому докорю й караю того. Будь же ревний і покайся» (Об. 3:19).

Хай допоможе нам Бог бути мудрими, щоб навчитися приймати настанови і докори, бо «мудрість із тими, хто радиться» (Прип. 13:10).

П. Складенко.

м. Київ.

Ось вийшов сівач...

Сьогодні вимагає від Церкви дивитися за горизонт, готуватися до приходу не лише завтрашнього дня, але й більш далекого майбутнього, сягаючи духовним зором через роки, а може й, десятиліття.

Незаперечний факт: перше велике пробудження в Україні стало надбанням історії. Що це було? Під час Свого пробудження Ісус сказав учням: «Я послав вас жати те, над чим ви не трудилися» (Ів. 4:38). Подібно й сучасна Церква — вона лише збрала врожай, вирощений Духом Святим за молитвами наших батьків. Отож перший щедрий ужинок маємо, тепер час для Церкви орати, засівати й вирощувати врожай новий.

Євангелізація — то, переважно, жнива, цей труд приємний, він дає швидкі наслідки, гарну духовну винагороду. Але зріла Церква мусить розуміти: у наші дні без попередньої, досить важкої і, можливо, не надто вдячної праці не отримаєш гарного збіжжя в майбутньому. Зріла Церква мусить звільнитися від прагнень досягти швидкого ефекту. Якщо будемо діяти за принципом — праця для Господа, а не для власного успіху, «один сіє, а інший жне...» (Ів. 4:38), то не зморимося, не будемо розчаровані. Врожай свого часу буде спільний і належатиме всій Церкві (Ів. 4:36).

У притчі про сівача (Мт. 13:3-8) Ісус називає чотири категорії людей, котрим проповідується Слово, чотири види «грунту». Перша категорія — це земля обабіч дороги,

Ще одна група — це віруючі, можливо, й не один рік, котрі піддалися облудній доктрині матеріального процвітання, не надали належної уваги застереженню Євангелія стосовно збагачення (1 Тим. 6:9), непомітно занурилися у згубу, поступово відхиляючись від віри все далі й далі. Хоча вони й продовжують начебто служити Богу, та серця вже полишили Його.

До двох останніх категорій належать люди, котрі прийняли Господа, мали певні стосунки з церквою, тож для євангелізаційної праці нам залишається, фактично, лише категорія перша: ті, котрі чують Слово, але не розуміють його (посіяне при дорозі). Цілком ясно, що рівень інтелектуального розвитку тут не має жодного значення. Більшість членів наших громад — це люди «не книжні», прості, але вони розуміють Слово, і в той же час у світі зустрічаємо чимало осіб з вищою освітою, які кажуть: «Я читав Біблію, але я її не розумію». Очевидно, допоки Бог не відкриє розум таким чоловікам і жінкам, вони не зможуть прийняти істину.

Чому їм закрито Писання? Вони не мають потреби в Господеві, і через це Слово Боже їм не цікаве. Ці люди дуже тісно пов'язані з системою різних стереотипів та догм, що панують у світі, і не збираються переглядати свої погляди. Одні керуються настановами комуністичних предків, котрі вбили в голови своїм нащадкам ще в дитинстві, що, мовляв, релігія — то вигадки слабких людей, «человек сам кузнец своего счастья».

режисера й актора Мела Гібсона, але його фільм «Страсті Христові» буквально потряс цивілізований світ. Глибоке враження справила на людей також російська стрічка «Острів». Дехто з наших братів кривиться: там монахи, багато не по Слову... Але ж це не проповідь для церкви! Це художня стрічка для світських людей! Один мій невіруючий знайомий сказав, подивившись цей фільм: «Я думаю, совісті вже немає ніде. А виявляється, все-таки є».

Перед приходом Ісуса Бог послав на землю Івана з відповідальним завданням: приготувати шляхи для Господа. Сюди входило: наповнення долин; пониження висот; виправлення кривизни; усунення нерівностей (Лк. 3:3-6).

«Долини», що про них говорять Лука та Ісаї, — це зневіра, депресія, безвихідь, розчарування, безнадійно важкі життєві обставини тощо, а також так зване дно суспільства. «Опущені», покинуті напризволяще, ці люди, як мовиться, самі собі не потрібні, ні сил ні бажання піднятися вони не мають. Хворі на СНІД, наркомани, гомосексуалісти, злочинці. Крім тягара власної біди, вони несуть на собі ще й тягар суспільного неприйняття та осуду. Хто може поправити їхнє становище? Жоден президент чи уряд не здатні дати їм твердої надії, повернути до життя. Це може лише Господь.

«Висоти» потребують зовсім іншого підходу. Люди, котрі стоять на вершинах влади, політичні діячі, митці, вчені, бізнесмени тощо у більшості своїй переконані, що їхні успіхи в житті повністю залежать від їхніх талантів. Вони не потребують допомоги або втручання у свою діяльність якихось вищих сил. Але рано чи пізно самоплевнену людину спіткає якась біда. Знаю одного винахідника, доктора наук, який швидко почав багатіти, впроваджуючи у виробництво свої винаходи, та раптом тяжка серцева хвороба звалила його з ніг. Якби він не звернувся до Бога, то, напевно, попрощався б із життям. Допомогла йому «позитивність» його віруюча дружина.

Інший «крутий» бізнесмен покаявся у СІЗО, куди його посадили конкуренти. Коли б наш брат, котрий працював там в охороні, тихенько не приніс йому Євангеліє, марнував би бідолаха своє життя в колонії, а так — повернувся до своєї діяльності без будь-яких втрат і, як обіцяв Богові, відкрив церкву у себе на виробництві.

Таких прикладів можна було б навести безліч. Більшість із них має характерну ознаку: під час кризи в житті «великої» людини обов'язково поблизу є хтось, хто покаже такому чоловікові чи жінці, де є істина і вихід.

У людей, які не знають Бога, всі шляхи криві. Часто вони нагадують заплутані лабіринти, де змучена душа постійно наштовхується на глухі стіни до кінця своїх днів. Інколи дороги видаються рівними, коли мають за мету якусь «високу», «благородну» мету: впровадити в країні важливі реформи, побудувати в селі церкву, допомогти хворим тощо, але якщо добре придивитися, то побачимо, що найголовнішим мотивом тут є різного роду вигода. І таким не допоможуть проповіді на радіо й телебаченні, тут потрібне індивідуальне спілкування, а благовісник мусить бути добре озброєний духовно й інтелектуально.

Сьогодні криві шляхи активно уніфікуються, розбужуються в широкі шосе погибелі. Світська еліта на прикладі власної діяльності вчить громадян підступності, продажності, цинізму, розпусті, утверджує в суспільстві культ сили і вседозволеності — і таким чином прищеплює громадянам найхарактерніші риси характеру диявола. Сильна й впливова Церква могла б запропонувати людям справжні, а не облудні духовні цінності, показати на прикладі віруючих: альтернатива беззаконно й розбещеності є, і жити чесно набагато краще, ніж бути успішним негідником. Але для цього Церква мусить бути на видноті, бо лампа, якщо вона під ліжком, нікого не обдарує своїм світлом.

На шляху до Господа одного мого знайомого трапився великий камінь. Чоловік цей читав Слово, ходив до церкви, відвідував молитовні зборіння, але хрещення приймати відмовлявся. «Розумієте, сім'я в мене велика, працюю на будівництві, а

наше суспільство таке — не вкрадеш, не проживеш. Стану християнином — красти не можна, а як я тоді будинок свій добудую? Ось тільки-но закінчу, так і вступлю в завіт». А одна знайома потрапила в «яму» — будучи з Богом вже досить давно, теж не приймала хрещення, бо жила в незаконному шлюбі. Вона любила його, а він не хотів накладати на себе шлюбні зобов'язання. Молитви та настанови членів церкви могли б допомогти цим та іншим таким чоловікам і жінкам зробити їхні шляхи до Ісуса вільними від перешкод.

Людей, у яких дороги до живого Бога закидані камінням та перериті рівчакми, в суспільстві безліч: «Не зраджу віру батьків», «Цю скаже про мене рідня», «Іти до сектантів — сором», «Євангельська церква — не наша, її нав'язали нам американці», «Істине Слово Боже — це тільки церковнослов'янська Біблія», «Євангельські віруючі відкинули національну культуру», «Традиційні церкви ближчі до життя» і так далі й тому подібне — усі ці та багато інших таких не надто розумних пересторог все ж досить успішно відвертають від Бога багатьох. Якби Церква сумлінно виконувала свою просвітительську роль у суспільстві, рівень обізнаності населення в релігійних питаннях не був би такий низький, і більшість подібних перешкод зникла б сама собою.

Ще один напрямок діяльності Івана: «І він буде йти перед Ним в дусі і силі Іллі, щоб привернути серця батьків до дітей, і непокірних до образу думок праведників» (Лк. 1:17). Як мислять праведники? Їхні наміри спрямовані на мир, добро, справедливість, на взаємоповагу тощо. Власне, це те, чого в глибині душі бажає переважна більшість населення. Навіть ті, хто відверто чинить зло, з усіх сил намагаються виглядати прихильниками добра. У принципі, суспільство без моралі існувати не може, бо саме вона регулює людські взаємовідносини. Жити там, де панує лише закон сили, дуже важко навіть сильним. Моральність же забезпечує членам суспільства необхідний душевний комфорт, захищає від багатьох проблем і страждань.

Яскравий приклад — Європа, де якість життя є взірцем для цілого світу. Рівень злочинності там майже вдесятеро нижчий,

ніж в Україні. Це видно неозброєним оком навіть нашим туристам. Кажуть, менталітет у них такий. Так, але складався він протягом століть під впливом завжди активно присутнього там християнства. Багато поколінь батьків привчили своїх дітей: не можна красти, обманювати, ображати слабших і так далі, і це поступово стало нормою життя як для віруючих так і для тих, хто не відрізнявся особливою релігійністю.

Подібний менталітет мали й українці в патріархальні часи. Дореволюційне українське село не знало поліції. Крадійство, алкоголізм, неробство були надзвичайною рідкістю, не кажучи вже про наркоманію та вбивства. Народ жив за так званим звичаєвим правом, що виробилося на основі християнських підвалин, почала невпинно падати, спинити це падіння не зміг навіть «Моральний кодекс строїтеля комунізму» — советський декалог з подвійним дном.

Сьогодні, з огляду на те, що діється в нас, особливо у вищих сферах суспільства, важко повірити, що мораль ще якимось можна відновити. Але це можливо, бо в більшості людей ще жива совість. Нехай вона притоптана, понівечена, посаджена під замок, але вона є. І вона хоче справедливості й добра. Просто люди не розуміють, як можна прожити в цьому світі, не йдучи проти власного сумління, не знають, як зробити совість господарем у житті. Ми ж, християни, знаємо, але наш Йона ще спочиває під деревцем.

Віктор Аменчук.
Християнський журналіст.

вона символізує душі, які чують Слово, але не розуміють його.

Друга категорія — це люди, які підходять до Слова поверхнево, без належної ревності. Це можуть бути парафіяни традиційних церков, котрі вірять, але, як вони кажуть, «без фанатизму», — їм щоб і з Богом не сваритися, і зі світом не поривати тісної дружби; не утверджені новонавернені, котрі сподівалися швидко отримати відповіді на свої складні питання, але не отримали сподіваного й пішли шукати допомоги в іншому місці. Це ті, хто дивиться на християнство як на філософію, а не як на спосіб життя; хто шукав у Церкві не Бога, а приємної розваги, ліків від самотності або піддався моді на християнство, але коли настали важкі часи, відійшов, бо не збирався нічим жертвувати заради віри. Це також люди легковажні, їх носить по життю немов тріску, поки не прибіє до якогось корча, самі ж вони не мають серйозної життєвої мети, не мають у собі «кореня», що тримав би їх на одному місці, допомагав зберегти й зміцнити своє становище в суспільстві.

Третя категорія людей — це ті, хто змарнував свої перші сходи. Це можуть бути дітяч, котрі досягли у своїх трудових змаганнях значного успіху: вчені, митці, письменники, бізнесмени тощо. У принципі, вони все розуміють, але не в змозі подолати тяжіння своїх успіхів в улюбленій справі, зробити остаточний рішучий вибір на користь Бога, і тому паростки їхньої віри поступово засихають.

Другі дуже чутливі до духа свого часу — духа успіху, збагачення, споживацтва й насолоди, не бажать бути гіршими за інших, свідомо відмовляються від змагань за матеріальні блага заради якоїсь примарної віри дидактичних людей, котрі добровільно відійшли на узбіччя прогресу.

Треті тішаються в обіймах самообману, переконані, що споживання недоброякісної суміші з народних традицій, потворних забобів, дохристиянських вірувань, здобутків культури і такого іншого — то і є справжня духовність.

Як можна підійти до цих людей? Здавалося б, що простіше: нехай беруть Біблію, там все дуже ясно написано. Так ми й робимо: роздаємо брошури, газети, де все правильно з точки зору теології, але майже нічого немає такого, що було б близьке сучасній дівчині чи хлопцеві, бізнесменів чи службовцю. Це нам, християнам, ясно, а їм — ні. Їм треба донести, подати в такій упаковці, яка була б для них принадна й цікава.

Християнське мистецтво для невіруючих, якщо так можна сказати, існувало завжди й завжди лишало в серцях людей незгладимий слід. Хто не знає казок Г. Х. Андерсена! Вони увійшли в життя кожного з нас ще в ранньому дитинстві. Або «Хатину дядька Тома» Г. Бічер-Стоу, або «Робінзона Крузо» Д. Дефо. Ця по-справжньому християнська література змогла просякнути навіть через залізобетонну стіну комунізму. Важко що-небудь сказати про глибину віри

ПОТВОРА

Ця повна трагічна історія одної живої істоти глибоко вражає. До цього часу я не можу згадувати про неї без сліз. Головна суть цієї історії — потреба в любові, яку, мабуть, відчуває кожне живе створіння.

Усі, хто жив в нашому домі, знали, наскільки Потвора був потворою. Це був вулициний кіт. Потвора любив у цьому світі три речі: боротьбу, поїдання залишків і, скажемо так, любов і ласку. Комбінація цих речей плюс проживання без даху залишили на тілі Потвори незгладимі сліди.

Він мав тільки одне око, на місці другого був огидний рубець. З того самого боку вуха не було, а ліва лапа, колись зламана, зрослася під якимсь неймовірним кутом, завдяки чому складалося враження, що кіт весь час збирається повернути за кут.

Хвоста в нього давно не було, залишився тільки маленький гризок, який постійно шарпався. Якби не безліч болячок і струпів, які покривали голову і навіть спину, Потвору можна було б назвати темно-сірим котом. У кожного, хто хоч раз подивився на нього, виникала одна і та сама думка: до чого ж потворний цей кіт! Дітям було категорично заборонено торкатися до нього. Дорослі кидали в нього каміння, поливали зі шланга, коли він хотів зайти в дім, чи поспішали закрити перед ним двері, щоб він не міг зайти. Потвора завжди реагував однаково. Якщо його поливали зі шланга, він покійно мок, поки мучителям не набридала ця забава. Якщо в нього кидали предмети — він терся об ноги, наче просив прощення. Коли він бачив дітей, то біг до них і терся

головою об ноги, голосно нявкаючи, ніби випрошуючи ласку. Якщо хто-небудь все ж брав його на руки, він тут же починав лизати руки і все, до чого міг дотягнутися.

Одного разу Потвора вирішив по-дружитися із сусідськими собаками. І в результаті був жорстоко покусаний. Зі свого вікна я почув його нявчання і тут же поспішив на допомогу. Коли я підбіг до нього, Потвора був ледь живий. Він лежав у неприродній позі і стогнав. Його спина, лапи, задня частина тіла цілком втратили початкову форму. Його нещасне життя підходило до кінця. Слід від слізи перекус його мордочки. Поки я ніс його, він хрипів і задихався. Я ніс його і боявся нашкодити йому ще більше. А він тим часом хотів лизнути моє вухо. Я притиснув його до себе. Його око повернулося в мій бік, і я почув тихе й жалібне муркотіння. Навіть відчуваючи нерестерпний біль, кіт просив про одне — про краплинку співчуття і прив'язаності.

І в цей момент я подумав, що маю справу з наймилостивішою істотою з усіх, кого я зустрічав в житті. Навіть зранений, кіт видавав таку витворену відданість, ніби казав, що ніколи не посміє вкусити чи подраляти мене, чи навіть просто покинути. Він тільки дивився на мене з відданою впевненістю, що я зможу пом'якшити його біль чи полегшити муки.

Потвора помер на моїх руках, коли я приніс його у свою квартиру. Довго я сидів, тримаючи його на колінах.

Потім я багато думав над тим, як якийсь нещасний каліка-кіт зміг змінити мої уявлення про ціну прив'язаності, про вірну і безмежну любов. Потвора розповів мені про співчуття більше, ніж усі книги, лекції і бесіди, які я коли-небудь читав чи чув. І я завжди буду йому вдячний. У kota було покалічене тіло, а в мене була травмована душа.

А. Н.

Перша любов Ефеса

Територія сучасної Туреччини — країни, яку омивають чотири моря (Чорне, Середземне, Егейське і Мармурове), настільки багата історичними пам'ятками, що навіть коротко розповісти про все в рамках газетної публікації неможливо. Досить глянути на карту, щоб переконатися, що, наприклад, всі сім церков, згадані в Книзі Об'явлення, містилися на території сучасної Туреччини. Зупинимось на найважливішому в той час місті Азії — Ефесі.

Місто Ефес (так воно називалося в давнину) було засноване, як припускають археологи, в XV-XIV ст. до Р. Х. У 334 році місто захопили війська Олександра Македонського. Цікаво, що саме тієї ночі, коли народився Олександр, печально відомий Герострат спалив храм Артеміді Ефеської, грандіозну споруду, зведену в цьому місті, яка стала одним із семи чудес світу. Пізніше храм було знову відновлено, а потім повторно зруйновано. Приблизно у II столітті до н. е. Ефес увійшов до складу Римської держави і поступово перетворився на столицю провінції Мала Азія. Це був величезний торговий порт, хоча тепер місто і море розділені кількома сотнями метрів.

Якби ми потрапили в Ефес, то почувалися б дещо розгубленими, не знаючи, що ж, власне, варто б оглянути в першу чергу. Звичайно, руїни античних міст збереглися лише дуже фрагментарно, і, провівши час

на руїнах, вже починаєш відчувати, що бачив, здається, все. Але в Ефесі все по-іншому. За площею залишків міста, що збереглися, це, мабуть, найбільше античне місто, яке збереглося саме як місто, а не як окремі фрагменти. Тому, тільки ступивши на вулиці стародавнього Ефеса, відразу починаєш розуміти, що для того, щоб ґрунтовно вивчити місто, обласити всі руїни, не вистачить і кількох днів.

Як не дивно, але найбільшу зацікавленість серед багатьох туристів викликають не християнські пам'ятки Ефеса, а такий визначний пам'ятник, як руїни античного публічного дому. Представниці найдавнішої професії, що працювали в цьому закладі, відрізнялись від своїх сучасних колег тим, що знали, як заповнюють екскурсоводи, зміст величезної кількості книг. Річ у тому, що публічний дім був пов'язаний підземним переходом зі знаменитою бібліотекою Цельса. В античні часи чоловіки, відправляючись до бібліотеки, як вони заповняли своїх дружин, повинні були розповісти останнім, яку ж книгу вони читали.

Головна артерія Ефеса — це вулиця Куретів, яка з'єднувала бібліотеку й агору. На одному боці вулиці, на пагорбі Фіон, збереглися деякі житлові будинки. На цьому пагорбі мешкали найзаможніші люди міста, і майже всі будинки були триповерховими. До будинків навіть подавалася гаряча вода з найближчого термального джерела, тобто було налагоджене гаряче водопостачання.

Найграндіозніша споруда, що збереглася в місті, — театр. Це справді чудова споруда, яка вміщала 20 тисяч осіб, тобто все населення стародавнього

Ефеса. Античні архітектори, що звели цю споруду, продумали все до дрібниць. Театр побудовано так, щоб якнайкраще використати акустичні закони. Якщо ви опинитесь в центрі арени (це місце відмічене спеціальним знаком), то можете говорити без мікрофона, і всі 20 тисяч людей будуть чудово вас чути.

У цьому театрі ми, християни, постійно ловили себе на думці, що ось тут, цим камінням колись ходили апостоли Павло та Іван. Справді, саме тут, на цьому самому місці Павло проповідував, а місцеві ювеліри, підбурювані золотарем Дмитром, кричали: «Артеміда ефеська велика!» — і вирішили вигнати Павла з міста. Ця подія описана в 19-му розділі Дій святих апостолів.

Ефес був одним із центрів поширення християнства в Азії. Тут започаткували чудову церкву, про яку ми можемо багато дізнатися з Послання до ефесян і Дій. У цьому місті Павло провів три роки. Саме тут він написав обидва Послання до коринтян. В Ефесі були Тимофій і Тихик, Акила й Прискилла. Один із найбільш вражаючих текстів Нового Заповіту розповідає про прощення Павла з пресвітерами Ефеської церкви в Мілеті. Ця подія описана в 20-му розділі Дій. Перечитайте цей текст і проникніться тією любов'ю, яку мали ефесяни.

Але, розповідаючи про Ефеську церкву, ми не можемо обійти Книгу Об'явлення: «До ангела Церкви в Ефесі напиши: «Оце каже Той, Хто тримає сім зір у правиці Своїй, Хто ходить серед семи світильників золотих: Я знаю діла твої, і працю твою, і твою терпеливість, і що не можеш терпіти лихих, і випробував тих, хто себе називає апостолами, але ними не є; і знайшов, що фальшиві вони. І ти маєш терпіння, і працював для Ймення Мого, але не знемігся. Але

маю на тебе, що ти покинув свою першу любов. Отож пам'ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчинки давнішні роби. Коли ж ні, то до тебе прийду незабаром і зрушу твого світильника з його місця, якщо не покаєшся» (Об. 2:1-5).

Терпіння і праведності, мабуть, в Ефеській церкві вистачало аж надмір. Життя в розбещеному поганському портовому місті, колишньому центрі поклоніння поганській богині Артеміді, безумовно, було нелегким для християн. Були і перша любов, і горіння. Досить перечитати 19-й розділ Дій, в якому описується ситуація, коли багато з тих, що увірували, спалювали свої чародійні книги, а книга в той час варта була цілого маєтку. Як наслідок, церква продовжувала працювати, проповідувати, служити Богові, і зовні все це начебто збереглося. Але ось найголовніше не було — відійшла перша любов.

Проблема в тому, що поняття «перша любов» у сучасному світі зовсім від-

різняється від того, про яке ми читаємо в Біблії. Перша любов — це і є любов «на всі сто». Це сукупність досконалості. Це великий дар від Бога. Втрата першої любові, як ми прочитали в Об'явленні, спричинилася до того, що «світильник був зрушений».

Від Ефеської церкви, як, між іншим, і від міста нічого не залишилося. Руїни перетворилися на музей під відкритим небом, а найближчі поселення розміщені за багато кілометрів від Ефеса. Тут не знайти християн. Щоправда, поблизу Ефеса знаходиться одна відома на увесь світ каплиця, відома як останній дім Марії. На свято Успення в серпні сюди стікаються маси паломників. Дивне враження викликає стіна, вся обвішана папірцями з проханнями до Діви Марії, і величезна черга туристів, що бажають поплекатися у «святій» воді, яка витікає з джерела, що міститься неподалік.

Михайло Неволін.

«А «праведний житиме вірою». І «Коли захитається він, то душа Моя його не вподобає». Ми не з тих, хто хитається на загигіль...» (Євр. 10:38-39).

Цей вірш ясно говорить про те, що очікує людей, які відмовляються жити вірою: наслідки їх життя будуть жахливими. Грецьке слово *hupostello* — «хитатися» складається із слів *hupo* і *stello*. Слово *hupo* тут перекладається «назад», *stello* — «посилати». Разом це слово описує людину, яка відсахнулася, відступила назад, відходить, рачкує, віддаляється, рухається в зворотньому напрямку, стає віровідступником, ухилиється від чогось. Це образ людини, яка раптово повернула назад і тепер йде у зворотньому напрямку замість того, щоб рухатися вперед. З якоїсь причини вона залишила свої переконання, яких раніше твердо трималася.

Слово *aroleia* — «загигіль» описує щось настільки прогниле, що це вже стало розкладатися. Наприклад, картопля, яка залишалася в землі так довго, що вже зіпсувалася. Часто це слово описує сморід, що виходить від трупа тварини чи людини, який вже розкладається і викликає нудоту, жахливий, огидний, смердючий запах, настільки огидний, що до горла підступає нудота. Ось таку картину змальовує 39-й вірш із Послання до євреїв, описуючи, що відбувається, коли людина здається і відступає від віри. Ця ситуація видає нудотний запах.

Не будьте такою людиною. Якщо Бог сказав вам щось, твердо стійте на цьому слові, поки не побачите виконання того, що Бог вам обіцяв. Але ви повинні дати вірі час попрацювати. Віра і терпіння

Не здаваймося

— партнери, тому в Посланні до євреїв 10:36 сказано: «Бо вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю чинити й прийняти обітницю».

Грецьке слово *hupomene* — «терпеливість» складається із слів *hupo* і *meno* — стояти, залишатися, продовжувати, постійно перебувати в одному місці. Це слово зустрічається в Євангелії від Івана 15:7: «Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, — і станеться вам!». Ось буквальный переклад цього вірша: «Якщо ви постійно перебуватимете в Мені і слова Мої постійно перебуватимуть у вас, то, чого не побажаєте, просіть, і буде вам». Слово *meno* змальовує образ чогось вкоріненого, нерухомого, незмінного.

Але варто додати до слова *meno* префікс *hupo*, як нове слово *hupomene* набуває цілком протилежного значення. Слово *hupo* перекладається як «бути під чимось дуже важким». Але коли воно приєднується до слова *meno*, утворюючи слово *hupomene*, виникає образ людини, яка перебуває під дуже важким тягарем, але вирішила не сходити з місця, не робити й кроку. Незважаючи на те, що тягар важкий і на нього витрачається багато зусиль, людина відмовляється здавати позиції, тому що знає: вона повинна бути саме тут.

Слово *hupomene* описує людину, яка серйозно налаштована залишатися на своєму місці. Вона залишається під цим важким тягарем доти, поки не здобуде

перемогу. Вона налаштована виконати свої зобов'язання, яку би ціну не довелося їй за це заплатити. Ніщо не може її захитати чи змусити передумати. Вона не збирається здавати свою територію.

Один з лінгвістів вважає, що слово *hupomene* було би краще перекласти як «виривалість», тому що воно говорить про рішення ніколи не здаватися. Ця віра виявляється у вигляді твердої, стійкої, впертої, наполегливої рішучості не відпускати те, чого хочеться чи у що віриш.

Отож не втрачаймо віру! Того дня, коли помре наше бачення, цезне й наша радість, наше життя стане обтяжливим, а серце наповниться гіркотою. Загигіль — ось що нас очікує, якщо ми дозволимо собі відступити від Божого слова.

Можливо, ви знаєте людей, які всім серцем прагнули виконувати Божу волю і нітрохи не сумнівалися в тому, до чого Бог їх закликав. Але коли все почало розгортатися не так, як вони очікували, або коли вони зіткнулися з несподіванками і отримали кілька ударів, вони сказали собі: «Забудь про свою віру! Вона не діє!». Гірко бачити, що відбувається з такими людьми, які справді мають величезний потенціал і які могли б досягнути багато чого, якби протрималися ще деякий час.

Але немає причини залишатися в такому жалюгідному стані все життя. Не дозволяймо розчаруванню заводити нам стати тими, кими хоче нас бачити Бог. Тримаймося міцно, тримаймося з усіх сил і налаштуймося не зупинятися, виконуючи повну волю Божу у своєму житті.

Складові людини

«І сказав Бог: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі». І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» (1 М. 1:26-27).

Отже, людина відрізняється від усіх інших створінь. Людські істоти були призначені для стосунків з Богом, і тому Він наділів їх як матеріальними, так і нематеріальними властивостями. Матеріальний аспект — фізичне тіло відчутний та існує доти, поки живе людина. Нематеріальні — душа, дух, інтелект, воля, совість тощо існують поза межами життя індивідуума.

Усі люди мають тіло, яке складається з плоті, крові, кісток, органів і клітин. Проте про нематеріальні властивості людства часто ведуться суперечки. Що ж говорить про них Писання?

1 М. 2:7 стверджує, що людина була створена душею живою.

У 4 М. 16:22 читаємо: «А вони падали на обличчя свої та й сказали: «Боже, Боже духів і кожного тіла! Як згрішити один чоловік, чи Ти будеш гніватися на всю громаду?». Цей вірш називає Бога як Бога духів.

Текст з Прип. 4:23 застерігає: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя».

Отже, серце є центром людської волі та емоцій.

З Дій святих апостолів довідуємося:

«І вп'явся очима Павло на той синедрион і промовив: «Мужі-браття, я аж по сьогоднішній день жив для Бога всім добрим усмілінням!» (Дії 23:1).

У Посланні до римлян апостол Павло наголошує: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, — по-віддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашим розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Бога — добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:1-2).

Отож цілком очевидно, що існують різні аспекти нематеріальної частини людей і що людські істоти володіють як матеріальними, так і нематеріальними характеристиками.

У Посланні до євреїв 4:12 читаємо: «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого мечабобочного, — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків і спосібне судити думки та наміри серця».

Отож душа і дух можуть бути розділені, і тільки Боже Слово здатне досягти розділення душі і духа.

Тож віддамо славу Творцю, завдяки Котрому кожен з нас так «дивно утворений» (Пс. 139:14).

Порожній стілець

БУВАЛЬЩИНА

Я вже закінчував свою недільну проповідь, коли побачив, як до зали ввійшла і неспішно присіла на задній ряд молода жінка. Її обличчя було сумним, а сутула спина свідчила про проблеми, тягар яких не могли витримати її тендітні плечі. Придивившись уважніше, я ледве упізнав у ній нашу колишню сестру — колись дуже вродливу Келлі.

Кілька років тому вона покалася на євангелізації і прийшла до Христа разом зі своїм батьком. Її батько — тепер наш брат Джон став щирим християнином, якого любили всі в церкві. Він був чудовою людиною, дуже чуйним щодо інших і безтямно любив свою дочку. Мати Келлі померла, коли дівчинці було десять років, і тепер, коли вони залишилися самі, всю любов, на яку вони були здатні, батько і дочка виливали одне одному.

Однак через певний проміжок часу Келлі вийшла заміж за невірующого чоловіка і незабаром покинула зібрання, не звертаючи уваги на вмовляння свого засмученого батька.

Минув час... Сімейне життя Келлі дало тріщину, а опісля й зовсім розпалося, залишивши її в жалюватій депресії і цілком віднявши в неї бажання жити далі. У свої 27 років Келлі перетворилася на згорблену «бабусю» з погаслими очима. Не допомагали ні прохання батька повернутися до церкви, ні його сльози. Вона була ображена на всіх, а найбільше на Бога, звинувачуючи Його у своїх проблемах і не визнаючи того факту, що всього-на-всього збирала у своєму житті те, що посіяла.

Батько не переставав молитися за неї, і дуже часто до його молитви приєднувалося все наше зібрання. Я сам включав Келлі до списку потреб, котрі приносив до престолу Господа кожного ранку. Але, попри наші зусилля, життя Келлі не змінювалося.

І тепер я з подивом і водночас із радістю дивився на неї. «Ото радітиме батько», — подумав я, мимоволі шукаючи очима знайому постать. Але, на мій подив, я не побачив його на звичному місці. Це було досить дивно, тому що брат Джон ніколи не пропускав недільного зібрання. Навіть якщо він хворів, він все одно йшов до церкви і завжди виходив звідти зіленим.

Закінчивши проповідь, я віддав мікрофон своєму помічникові, котрий почав навчати про десятину. Ледве дочекавшись заключної молитви, я підвівся, щоб піти і привітати довгоочікувану сестру, і побачив її прямо перед собою.

— Вітаю, Келлі! — сказав я, радісно усміхаючись. — Радий бачити тебе на нашому зібранні.

— Вітаю, пасторе, — відповіла вона, не підводячи очей. — Я прийшла, щоб сказати вам, що сьогодні вранці татові стало погано, і я дуже прошу вас прийти до нього.

Зрозумівши, що трапилося щось серйозне, я попросив свою дружину поговорити з людьми, які стояли неподалік, щоб поспілкуватися зі мною. Попрошавшись з усіма, ми з Келлі поспішно направились до нього.

Як тільки ми приїхали, Келлі провела мене до кімнати батька, а сама кудись зникла. Коли я зайшов, то побачив бліде обличчя Джона. Упізнавши мене, брат Джон помітно повеселішав. Біля ліжка стояв стілець, і я запитав:

— О, ви мене чекали?

— Ні, признатися чесно, я не чекав вас, — відповів батько Келлі.

— А кому ж ви підготували цей стілець? — усміхнувшись, запитав я.

— Так-так, прошу сідати, пасторе, — знітився старий. — Я вам зараз розповім.

І розповів мені дуже цікаву історію.

Колись, коли брат Джон лише прийшов до Господа, він зовсім не вмів молитися. Кожна молитва, яку він промовляв, виглядала настільки порожньою, що здавалось, вона не піднімалася вище стелі його молитовної кімнати і, вдаряючись об неї, подібно до м'яча, поверталася назад. Якби проповіді він не слухав, якіби книги не читав — усе було марно: молитва здавалася йому чимсь неймовірно складним і недоступним.

Його страждання продовжувалися б і досі, якби одного недільного ранку, коли він прийшов до церкви дещо швидше, ніж завжди, він не побачив свого давнього приятеля Робертса, з яким вони колись разом працювали. Але склалося так, що Робертс переїхав в інший кінець країни і ось вже чотири роки працював там. З'ясувалося, що він на вернувся до Господа зовсім недавно. Вони розговорилися, і брат Джон розповів йому про свою проблему.

— Так це простіше простого, — відповів йому Робертс. — Зроби ось що: постав поруч з собою стілець і подивись на нього очима віри. Ти повинен побачити Ісуса, що сидить на цьому стільці. Адже написано, що Ісус з нами до кінця віку.

А потім говори з Ним так само, як зараз розмовляєш зі мною. Ось побачиш — все буде добре.

Джон прийшов додому і зробив усе так, як порадив йому давній друг. На свій подив, він виявив, що молитва не є чимось складним — навпаки, це було дуже просто і до того ж це виявилось найкращим переживанням, котре він коли-небудь відчував на землі. Незабаром він вже розмовляв з Господом, засвоївши, насамперед, те, що молитва — це не збір якихось формул і правил, а живе спілкування з живим Богом.

— І ось, пасторе, відтоді я завжди так роблю. Інколи наші розмови тривають дві, а то й три години. Ми говоримо і ніяк не можемо наговоритися. Єдине, чого я побоююсь, так це того, що в цей час до кімнати зайде моя дочка і подумає, що я не при своєму розумі. Адже ви знаєте, що вона не хоче навіть слухати про Бога.

Сказавши цю останню фразу, старий важко зітхнув, і ледь помітна тінь пробигла його обличчям. Я розумів його. Він був старий і знав, що час його відходу вже близький, але його засмучувала і тримала тут, на землі, Келлі. Він усвідомлював, в якому стані вона перебувала після свого невдалого шлюбу. Він пам'ятав, що тільки турбота і любов батька стримали тоді її від страшного кроку... Він дуже переживав за неї.

Якийсь час ми ще порозмовляли з братом Джоном про те про се, про справи церкви, разом помолилися, і я поїхав додому, так і не побачивши більше того дня Келлі.

Вранці наступного дня в моєму офісі пролунав телефонний дзвінок. Я підняв слухавку. Дзвонила Келлі. Надричним голосом вона повідомила мені, що її батько помер.

— Він помер у мирі? — відразу ж запитав я.

— Так, пасторе, я збиралася вийти до кравниці, коли батько несподівано покликав мене. Він поцілував мене і сказав, що дуже сильно мене любить. Я пішла до кравниці, а коли через 20 хвилин повернулася, він був вже мертвий. Але знаєте, пасторе, одне лише було дивним...

— І що ж це? — поспішив дізнатися я.

— Коли я зайшла до його кімнати, то побачила, що сам він лежить на боці у своєму ліжку, а голову чомусь поклав на той стілець, котрий він увесь час ставив поряд з собою.

Якийсь час я мовчав, не здатний промовити й слова.

— Я дуже хотів би, щоб ми всі закінчили свою земну дорогу таким чином, — вимовив нарешті, я, змахнувши сльозу.

Я не міг не розповісти Келлі ту історію, яку повідав мені брат Джон вчора увечері.

Наступної неділі я, як завжди, піднявся за кафедру, щоб почати свою недільну проповідь. Із сумом поглянувши на те місце, де, звичайно, сидів Джон, я побачив, що воно не було порожнім — заплакана, але щаслива, там сиділа Келлі. Досить було одного погляду, щоб зрозуміти — в її серці живе Ісус.

Христос сказав: «Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися в роді цім перелюбнім та грішнім, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Свого Отця з анголами святими» (Мр. 8:38).

Апостол Павло пише до свого улюбленого учня Тимофія: «Тож не соромся засвідчення Господа нашого...» (2 Тим. 1:8).

Яким чином і за яких обставин життя ми можемо соромитись Христа?

Мені довелося чути розповідь проповідника, який запитав юнака-студента, що провчився п'ять років в інституті, як його справи та успіхи. Той відповів: «Слава Богу, добре. П'ять років провчився, і ніхто навіть не дізнався, що я віруючий». Слова Христа проголошують: «... Кожного, хто Мене визнає перед людьми, того перед Небесним Отцем Моїм визнаю й Я» (Мт. 10:32). Ніщо інше, як сором завадив тому молодому чоловікові говорити про Ім'я Ісуса Христа.

І скільки таких, що знають про Бога і волю Його, але присвятити своє життя для Бога їм заважає сором. Сором перед друзями, колегами, сусідами, сором перед дітьми або перед батьками. Такий сором і мав на увазі Христос, коли говорив, що й Він посоромиться цієї людини, «як прийде у славі Свого Отця з анголами святими».

Напевне, кожному довелося спостерігати за людьми, що відійшли від правильного способу життя, стали рабами алкоголю. Ці люди, перебуваючи в нетверезому стані, порушують норми людської поведінки. Протверезившись, вони зустрічаються з друзями та іншими людьми, зовсім не соромлячись своєї негідної поведінки. Але коли запропонуєш такий людині прийти на Богослужіння, нерідко почуєш у відповідь: «Якось соромно перед людьми». Як бачимо, вони не обділені соромом, та тільки він у них «навпаки».

У цьому випадку доречно згадати слова пророка Ісаї: «Горе тим, що зло називають добром, а добро — злом, що ставлять темноту за світло, а світло — за темряву, що ставлять гірке за солодке, а солодке — за гірке!» (Іс. 5:20). Такий сором веде до гріха.

Ще є сором, який з давніх часів усі звеличують і який служить перешкодою до гріха. Апостол Павло пише до Тимофія: «Так само й жінки — у скромнім убранні, з соромливостю та невинністю — нехай прикрашають себе не плетінням волосся, не коштовними шатами, але добрими вчинками, як то личить жінкам, що присвячуються на побожність» (1 Тим. 2:9-10). Ось такої сором'язливості бажав апостол Павло жінкам,

Іван Павлій.

ДУМКА

В устах Понтія Пилата це запитання було риторичним — відповіді йому не було потрібно. Тому Ісус промовчав. Однак це запитання досі для одних залишається без відповіді, для інших, таких же агностиків, як і Понтій, — відповіді не має.

«Правда» — це факт в чистому вигляді, ідеологічно не прикрашений. Деякі готові за правду битися до кінця, думаючи про себе як про правдолюбців. Світ наповнений борцями за правду, і в кожного правда своя. Безпринципні мають цілий набір правд, використовуючи ту, яка на даний момент вигідніша; «одноразові» люди тримаються за свою стару правду,

Що є правда?

навіть якщо вона суперечить фактам. Злі вишукують правду, яка породжує ненависть. У всіх цих випадках правда стає не ціллю, а засобом. Її використовують, щоб досягти своїх цілей.

Поки правда не має цілі, вона не варта того, щоб за неї боротися чи навіть віддати життя. Це правда про те, що завтра зійде сонце, що біле — це біле, а чорне — чорне. Така правда сама собою ні не хороша, ні не погана. Вона не є виявом ні справедливості, ні правосуддя, ні права. Але як тільки

люди підфарбовують правду, вона стає ідеологією, небезпечною зброєю, об'єктом духовного світу, здатним викликати певні наслідки в світі фізичному.

А ось правда, явлена в любові, і є істинною правдою. Взагалі-то, Правда — це не щось, а Хтось: Ісус називав Себе Правдою. Це треба не просто приймати, це треба глибоко усвідомлювати. Христос — Божа Правда, яка відкриває, що Бог є любов. Ісус являє цю Правду Самим Собою, Своїм життям і смертю. Той, хто має Ісуса, має Правду, тобто

він буде жити і чинити за правдою.

Крикнути кривому «Ей ти, кривий!» — це правда, але не правда, явлена любов'ю. За своєю суттю, всяка правда, не виявлена в любові, — це омана.

Книга Вихід 1:15-21 розповідає нам про те, як повитухи, обманюючи фараона, захищали життя єврейських дітей, і Бог їх за це благословив.

Уявимо ту ж картину майже в наші дні — ви, священник, заховали в себе єврейських дітей, а до вас приходять фашисти і запитують, чи нема у вас євреїв. Що ви відповісте? Чи пасує священнику обманювати? Що скаже Дух Святий вашими устами?

А правда полягає в тому, що Бог — це Бог правди, а не неправди, просто ми забули істинний смисл слова

«правда». «Правда» і «праведність» — однокореневі слова. Таким чином, правильне значення слова «правда» — це не «точна відповідність факту», а «вияв праведності, справедливості». Чи справедливо віддавати дітей на знущання вандалам?

І все-таки, як щодо «обману задля спасіння»? Переосмисліть своє запитання — воно некоректне! Праведне серце, визначивши свої цілі як праведні, свої дії назве правдою, а не обманом, і це буде Божою правдою, Духом Христа, явленим в дії любові!

Отже, правдивість дії визначається її метою. Якщо мета — любов від щирого серця, то ваші дії є правдою, а не «обманом на спасіння».

Станіслав Вершинін.

ЗРОЩУЄМО ПЛОДИ

«А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, добрість, вірність» (Гал. 5:22).

ДОБРІСТЬ

Грецьке слово agathosune — «добрість» похідне від слова agathos, що означає добрий. Цим словом називали людину щедрою, великодушною, жертвовою.

Добрість переповнювала серце Ісуса: «Ісуса, що був із Назарету, як помазав Його Святим Духом і силою Бог. І ходив Він, добро чинячи й усіх uzдорovлюючи, кого поневолив диявол, бо Бог був із Ним» (Дії 10:38).

Добрість — характерна риса Бога. Петро згадає цю рису Ісуса разом з Його надприродною силою, кажучи, що Ісус настільки ж бажає допомагати бідним і нужденним, наскільки й оздорovлювати їх

(див. Дії 10:38). Допомога нужденним — це добра справа, яку Ісус чинив тоді і чинить досі.

Біблія говорить, що один із плодів Святого Духа — добрість. Бог хоче, щоб ми були безкорисливими, самовідданими і допомагали людям змінювати життя на краще. Нам, щоправда, не завжди цього хочеться, і як тільки появляються вільні кошти, ми витрачаємо їх на себе. Але якщо ми дозволимо Святому Духу змінювати наш характер, Він навчить нас помічати потреби ближніх і бути співчутливими. Плід Святого Духа — добрість — спонукає людину турбуватися про інших.

* * *

ВІРНІСТЬ

в доморядниках, — щоб кожен був знайдений вірним». Цей вірш можна перекласти і так: «Від доморядників вимагається, щоб кожний був посвячений своєму ділу, заслужовував довіри, був надійним, постійним, стійким».

Бог високо цінує таку рису, як вірність, і в 1 Кор. 13:13 це слово зустрічається знову: «А тепер залишаються віра, надія, любов, — оці три...»

Цей плід Святого Духа — невід'ємна частина Божого характеру. У Біблії не раз підкреслюється, що Бог вірний (див. 1 Кор. 1:9) і надійний. «Бог не чоловік, щоб неправду казати, і Він не син людський, щоб Йому жалкувати» (4 М. 23:19). «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!» (Євр. 13:8).

Постійність, твердість, надійність, непохитність притаманні Самому Богу, тому не дивно, що Святий Дух хоче і в нас виховати ці риси, якщо, звичайно, ми дозволимо Йому попрацювати над нами. Бог вірний, тому й ми повинні плекати в собі цей плід Святого Духа.

Вік живи — вік учись

1 вересня відбулося святкове зібрання з нагоди початку навчального 2010-2011 року. 14 нових студентів приєдналися до навчання у Львівській бого-

словській семінарії на стаціонарному відділенні.

Зі словом настанови до студентів звернувся академічний декан заочного відділення ЛБС Володимир Салайдак. Він, зокрема, наголосив на тому, що наше життя — це навчання, а навчання вимагає зусиль; у навчанні важливе мислення.

І в жодному разі не можна зупинятися у цьому процесі, тому що це призводить до деградації (Йова 36:1-4), треба навчатися, осмислювати здобуті знання і практикувати.

Потім усі присутні на урочистому зібранні об'єдналися у хвалі та прославлення Бога. А далі студенти розійшлися по класах, щоб розпочати своє навчання.

Тож у добру путь, друзі! Нехай Боже благословення супроводить вас у, звісно, нелегкому, але такому потрібному процесі здобування знань.

Грецьке слово pistis — «віра» часто вживається в Новому Заповіті саме в значенні «віра», але в Посланні до галатів воно означає вірність, надійність, постійність. Цей опис прямо протилежний описові людини лінивої, ненадійної, несерйозної.

Павло, пояснюючи Тимофію, як вибирати людей вірних, вжив слово pistis, а це означає, що лідери обов'язково повинні мати плід Святого Духа — вірність. Павло використав це слово і в Першому посланні до коринтян 4:2: «... а що ще шукається

ПРИТЧІ

Копійка

Ішов дорогою хлопчина. Дивиться — копійка лежить. «Що ж, — подумав він, — і копійка гроші». Підняв її і поклав у гаманець.

І почав далі думати: «А що б я зробив, якби знайшов тисячу гривень? Купив би подарунки татові з мамою!». Тільки подумав так, відчуває — гаманець став важчим. Подивився — а там тисяча гривень.

«Дивина! — оторопів хлопчина. — Була копійка, а тепер в гаманці тисяча гривень! А що б я зробив, якби знайшов десять тисяч гривень? Купив би корову і поїв би молоком тата з мамою!». І швиденько

заглянув у гаманець, а там десять тисяч гривень!

«Чудо! — зрадів хлопчина. — А що б я зробив, якби сто тисяч гривень знайшов? Купив би будинок, взяв би собі дружину і поселив би в новому будинку тата з мамою!». І знову заглянув у гаманець. Точно: лежать сто тисяч гривень!

Заховав хлопчина свій гаманець, і тут заповнили його сумніви: «Може, не забирати до нового будинку тата з мамою? Раптом вони моїй дружині не сподобаються? Нехай в старій хаті живуть. І корову тримати — одна морока, краще козу куплю. І подарунків багато не купуватиму, мені самому якусь одяжину треба купити!».

І відчув хлопчина, що гаманець знову став легким-легким! Швиденько розкрив його, дивиться — а там лише копійка лежить, одна-однісінька.

Виконуючи Велике Доручення

«Тож ідіть і навчіть всі народи, християни їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів» (Мт. 28:19). Але як виконати Велике Доручення Христа, коли спершу не навчишся сам. Дяка Богу, нині для кожного, хто хоче навчатися, створені всі умови.

Власне, Київський біблійний інститут Церкви ХВЄ України — один із християнських навчальних закладів, де можна здобути ґрунтовну біблійну освіту. Цього року він радо відчинив двері для 53 студентів першого курсу стаціонарного та очно-заочного навчання, які відчували Божий покликання у своєму житті і вирішили підготуватися до успішного служіння, поглибивши знання Слова Божого та богослов'я, здобувши практичні навички зі спеціальностей «пасторське служіння» та «християнська педагогіка».

Попереду їх чекають цікаві заняття, нові знайомства та зустрічі, години до-

слідницької праці у читанні літератури та написанні робіт, корисна практика, а ще — робота над своїм характером.

А Господь, Який покликав їх до праці на Своїй ниві, допоможе їм у цій нелегкій, але відповідальній частині

— у підготовці до виконання Його волі у житті та служінні. «Бо хто добре виконує службу, той добрий ступінь набуває собі та велику відвагу в вірі через Христа Ісуса» (1 Тим. 3:13).

За програмою «Жіноче служіння» (2,5 року очно-заочного навчання) набір продовжується. Програма передбачає духовну та практичну підготовку працівниць жіночого служіння з метою організації роботи жінок у місцевих церквах для їхнього духовного зростання та активної участі в житті сім'ї, церкви, суспільства. А міцна сім'я — це значить міцна церква, а відтак і здорове суспільство.

У Китаї є потенціал завершити повеління Христа

Якщо китайська Церква повністю присвятить себе служінню, вона стане тією величезною силою, яка зможе завершити Велике Доручення Христа, вважають експерти.

У Китаї приблизно 100 мільйонів християн, у тому числі члени підпільної Церкви, і їх кількість швидко зростає. Підраховано, що кожного дня в Китаї 30 тисяч осіб приймають Христа як свого Господа, повідомив доктор Девід Шиблі, президент Global Advance в інтерв'ю Christian Post.

«Я бачив місіонерський рух у Китаї та Індії, — сказав Шиблі, служитель організації, яка фокусується на допомозі лідерам у створенні нових церков серед прошарків населення, які ще не були досягнутими Євангелієм. В Індії, за підрахунками, 15 тисяч осіб за день приймають Христа.

Шиблі вважає, що Китай та Індія в XXI столітті стануть лідерами в місіонерському служінні.

«У Китаю є потенціал завершити Велике Доручення, — сказав він. — Якщо китайський рух повністю присвятить себе місіонерському служінню, він зможе стати новою великою місіонерською силою в усьому світі».

Шиблі сказав, що китайські місіонери можуть йти Шовковим шляхом — старо-

давнім торговельним маршрутом, який пов'язував Китай з Європою через Близький Схід і Північну Африку, а також Середню Азію — і нести Євангелію недосягнутим групам населення в цьому регіоні.

Як Китай, так і Індія, найбільш густонаселені країни у світі, лежать в межах «вікна 10-40». «Вікно 10-40» — це термін, який використовують лідери служіння благовісту для позначення країн, що лежать між 10-ю і 40-ю широтами на північ від екватора. У цих країнах живе більшість неохоплених груп населення.

Нині в Global Advance три команди працюють у «вікні 10-40». Вони готують християн і лідерів бізнесу для створення нових церков і поширення Євангелія.

Служіння Global Advans провело близько 100 пасторських конференцій по всьому світу, готуючи пасторів і лідерів у різних країнах до утворення нових церков і служіння серед місцевого населення. Воно підготувало 235 тисяч лідерів у 75 країнах.

№ 9 (72) Виходить щомісяця
ВЕРЕСЕНЬ 2010 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

**Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО**

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726